

**Vynára sa z hĺbky vekov
zašlá sláva
slávnych Slávov**

Zašlá sláva slávných Slávov

Jozef Pacher

Vážení a milí čitatelia,

na tomto mieste by som sa rád poďakoval všetkým známym i neznámym usilovným neoficiálnym bádateľom, autorom uvedených príspevkov, ktorí vo svojom súkromnom čase, bez nároku na akúkoľvek odmenu, obetavo vyhľadávajú, prekladajú a spracovávajú najrozmanitejšie zdroje informácií a sprístupňujú nám ich nezištne na stránkach internetu. Tento študijný materiál som pôvodne zostavil len pre svoje vlastné potreby. Keď ho videli niektorí priatelia, žiadali ma, aby som ho sprístupnil aj prípadným ďalším záujemcom o túto problematiku. Tak som tak urobil na webe. Neskôr si to niektorí aj vytlačili a pýtali sa, prečo som tak neurobil. Nad tým som vôbec pôvodne neuvažoval, a ani som to nezostavoval ako nejaký ucelený zborník, nakoniec som sa nechal predsa len nechal prehovoriť argumentáciou, že by to mohla byť pomôcka pre ďalších záujemcov, aby sa ľahšie zorientovali v celej problematike. Od zostavenia tohto zborníku už prešla dlhšia doba a medzitým sa objavilo mnoho nových informácií, ale aj tak si tu čitatelia môžu nájsť mnoho zaujímavých zdrojov, o existencii ktorých, možno dosiaľ nevedeli.

Výber a usporiadanie materiálov neboli urobené ani podľa ich významu ani chronológie, ale tak, ako som ich postupne objavoval a študoval.

Poznámka k ilustráciám

Ospravedlňujeme sa čitateľom za zníženie kvality. Väčšina obrázkov v publikácii je prebraná z pôvodných uvedených článkov jednotlivých autorov. Viaceré ďalšie sú však len ilustratívne a prebrané z internetu.

Určené len pre študijné účely.

Copyright © Jozef Pacher – zostaviteľ 2019

© Eko-konzult 2019

ISBN 978-80-8079-279-4

Obsah

Úvod	11
V čom je najväčší problém?	13
Prečo sa voláme Slovákm? (Milan S. Ďurica)	18
Sťahovanie národov? (Július Handžarik)	23
Od tézy k doktríne a od doktríny k dogme	25
Biele miesta dogmy	26
Nepravdivosť tézy o sťahovaní národov	28
Múmie rozvrátili teórie o sťahovaní národov (Alexander Polakovič)	33
Muž z Kennewicku	33
Múmia s koreňmi v Česku?	36
Nový pohľad na Slovanov (Jan Hrobař)	39
História Slovanov trvá celé tisícročia (Dušan Haruštiak)	44
Zem Svätej Rasy (Nikolaj Levašov)	47
Slovanskí „ET-RUS-KOVIA“ a „P-RUS-OVIA“	48
Nové Slovanské kmene	51
Kamenné 3D mapy sveta	52
Svetová vojna pred 13 tisíc rokmi	53
Podľa slovanského kalendára je rok 7519	54
Prekrútená história	56
Všetky staroveké knižnice ľahli popolom takpovediac súčasne	57
Koniec Ríše a intrigy „prozápadných“ skupín	59
Kresťanstvo ako nutné zlo	60
Zásadná otázka znie: Kto mal z toho prospech a prečo?	61
Sväté písmo Slovanov (Nikolaj Levašov)	62
Aký je dôvod tohto bojkotu?	64
Dvojitý štandard je starý trik	65
Aj skutočná história Číny bola iná	67
Deň Svaroga a Noc Svaroga	70
Arabský cestopis zo začiatku 10. Storočia	72
Búratelia mýtov (Jozef Pacher)	75
Antonín Horák	75
Bolo prvé písmo praslovanské?	77

Objav neznámeho písma na Kréte	77
Kto vlastne tabuľky napísal?	78
O pôvode písma	79
Vynález písma na princípe akrofónie	80
Z Beskýd na Krétu	82
Doposiaľ neznámi pisatelia aj jazyk	83
Prečo prvému písmu hovoríme „praslovanské“?	84
Nezáujem a predsudky európskej vedeckej komunity	85
Záhada disku z Faistu (Jiří Matějka)	87
Objav disku	87
Palác Faistos	87
Pokusy o rozlúštenie textu	89
Označenie strán	90
Smer čítania textu	91
Prvý presvedčivý preklad	92
Princíp čítania znakov	93
Preklad znakov, strany a smer čítania.....	94
Kto je autorom textu?	96
Možný význam textu v dnešnom jazyku	97
Novilarská stéla (Jiří Matějka)	100
Porovnanie transliterácii	101
Porovnanie čítania	101
Diskusia	105
„O Slovanech úplně jinak“ (Antonín Horák)	108
„O Slovanech úplně jinak“ (úryvok z knihy)	110
Ježišov rodný jazyk	110
Ako je to možné ?	117
Objavy vo Švajčiarskych jazerách	118
Lovecké etnikum paleolitické	119
Kelti	121
Ľudské obety	122
Falický kult	123
Nejedzte zo stromu poznania	125
Neolitická kultúrna revolúcia	126
Grécka báika o Prométheovi	128
Zrodenie neolitikov	130
Kde sa vzal názov „Slovania“?	132
Rodisko dávnych Slovanov.....	134
Populačná explózia	137
Hľadá sa indoeurópsky prajazyk	146

Aké boli charakteristické rysy tohto prajazyka?	147
Ako hodnotíme jazyky?	150
Trpký vstup Slovanov do dejín	151
Samova ríša	154
Dynastia Slavníkovci	157
Veľká Morava	160
Protislovanské intrigy Vatikánu	162
Nástup Čechov	165
Falšovanie histórie	166
Ako to bolo?	169
Tolerančný patent	171
Praslovanské písma v Amerike (Antonín Horák)	175
Slovani, Slováci, kde sú vaše korene (Cyril A. Hromník)	180
Odkiaľ meno Slo-veni ? – dravidské riešenie	181
Záhady slovanského písomníctva (Valerij Alexejevič Čudinov)	184
Moderná genetika prepisuje históriu (Edita Tarabčáková)	189
Maďari sú len pomaďarčení Slovania	189
Žijeme to od vekov	191
Maďarské fantazírovanie	192
Skutočnosť bola iná	195
Radšej výmysly ako si priznať pravdu	195
Máme svoju históriu, jazyk, kultúru (Jozef Pacher)	198
Lámanie slov	199
Škultétyho výskum	200
Žofíine slovenské listy	201
Utajovaná história Vandalov a Slovanov (A. F. Zvrškovec)	202
Lemiaci prichádzajú	202
Kam sa stratili?	203
Povstanie Vandalov	204
Proti Frankom	204
Avari a Maďari	206
Učili vyučených	206
Z histórie Vandalov	207
Nie Kelti, ale Sloveni razili Biateky (Oskár Cvengrosch)	210
Ako si archeológovia vymýšľajú	211
Fantázia historikov nepozná medze	212
Nech sú to aj marťania, len nie Slovania	213
Mince COISA-KOISA (Kosa)	216
Mince COBROVOMARVS a COVIOMARVS	218
Slovanské riešenie IANTMARVS	220

Mince COVNOS a MACCIUS	222
Našli sa mince s nápismi: BVSV, BVSSVMARVS	224
Skutočne sa ani trochu nehanbíte?	225
Po stopách materinského jazyka (Myriam Chaplain-Riovová)	228
Najväčšie záhady Slovenska (Ján Krošlák)	230
Miesta a príbehy ktoré nenájdete v učebniciach ani turistických sprievodcoch	230
Slovenské rondely	231
Val obrov	232
Hrad Sitno	234
Kamenné gule na Kysuciach	235
Nápis na Velestúre	236
Hľadanie červenej skaly	238
Záver	239
Zoznam oficiálnych historických prameňov	242
Oporúčaná a použitá literatúra a pramene	244

**Motto: „Pravdu možno potláčať, ale nie zničiť!“
(Veritas premitur, non opprimitur)**

Zjavne to podľa odporúčania Jozefa Miloslava Hurbana, ktoré adresoval pomýlenej slovenskej inteligencii pravdepodobne nepôjde. Začítajte sa:

„Aj my teda musíme sa už raz naučiť byť Slovákmi. A najprv to musíte urobiť vy, učení a osvietení ľudia slovenskí. Lebo od vás ide dobrý tón po strunách národného života. Lebo akože sa bude pýšiť menom Slovák slovenský remeselník, keď vidí, že jeho kňaz, jeho advokát, jeho sudca, jeho pán nič na to nedrží, ale práve svoj slovenský pôvod zapiera a za svoje plemeno falošne sa hanbí... My sme však národ života a budúcnosti.“

**Pravda, Bohmi vydaná, káže nám Slovanom:
Pána mať je neprávosť, a väčšia byť pánom,
A človek nad človeka u nás nemá práva.
Sväté heslo naše je, sloboda a sláva !**

Samo Chalúpka, Mor Ho !

Úvod

Už v skorej mladosti som sa mnoho krát zamýšľal nad tým, prečo som sa narodil ako Slovák. Nemohol som sa narodiť aj ako príslušník iného etnika, alebo národa? Samozrejme, že mohol, ale našťastie sa tak nestalo. Priznám sa, že vtedy, dnes už pre mňa vo veľmi dávnej dobe, som nebol zo svojim „umiestnením“ v našom slovenskom národe tak celkom spokojný. Vzhľadom na to, že som v tom období čítal veľké množstvo kníh a to od dobrodružných, cez romány a cestopisy, až som sa postupne preorientoval na samotnú históriu, málokde som sa stretol s tým, že by sa v nich spomínal aj keď len okrajovo, náš národ.

Preto som v duchu závidel príslušníkom cudzích národov, o ktorých sa písalo v týchto knihách. Tieto národy sa opierali buď o starodávnu a slávnu imperiálnu minulosť, alebo súčasnú veľkosť národa. Závidel som hrdým Angličanom, pyšným Nemcom a Francúzom a rôznym cudzokrajným exotickým národom, ako aj súčasným Američanom, že oni sú tí, čo majú právo byť na svoju históriu a minulosť hrdí a pyšní.

Žiaľ, alebo skôr chvála Bohu, veľmi som sa mýlil a závidel som im neprávom. Dnes preto môžem smelo verejne vyhlásiť, že som sa veľmi mýlil. V tomto ohľade patrí k tým najspokojnejším ľuďom na tejto planéte. Keď ničím iným, tak už len svojim vnútorným presvedčením, že s najväčšou pravdepodobnosťou náš slovenský pôvod siaha hlboko do minulosti a že patríme k najstarším etnikám, alebo národom, čo kedy kráčali po tejto zemi. Nedá sa vylúčiť, že sme dokonca boli aj prví!

Preto som hrdý na to, že som Slovák!

Zdá sa vám to ako príliš silné vyhlásenie? Nechce sa vám veriť, že by sa nejaký, pre mnohých ľudí len obyčajný Slovák mohol svojim pôvodom radiť k najstarším národom tejto planéty? Verím, že je to pre ľudí, ktorí sa zaujímajú o históriu len povrchne, alebo vôbec, neuveriteľná informácia. Určite aj vám napadne otázka? Máš na to nejaké dôkazy, aby si podoprel toto svoje vyhlásenie? Ako je možné, že sme sa o tom v škole neučili? Ako je to možné, ak je to pravda, že o tom nevysielali v televízii, nehovorili v rozhlase a nepísali v novinách? Určite by to spôsobilo rozruch v celom vedeckom svete. Bola by to predsa obrovská senzácia, no nie?

Samozrejme, každý má plné právo klásť takéto, alebo podobné otázky. Keďže história je však veľmi zamotané kľbko obrovskej spleti nití, nájsť ten správny koniec a rozmotať ho, býva veľmi ťažké. A ja sa pokúsim na týchto stránkach toto kľbko aspoň trochu rozmotať a priblížiť vám túto neuveriteľnú a zamlčanú históriu nášho národa v dejinách. Pokúsim sa sprostredkovať aspoň niektoré indície, informácie a dôkazy, ktoré sa objavili na verejnosti za posledných viac ako dvadsať rokov, čo sa s touto problematikou zaoberám. Táto práca obsahuje rôznorodý materiál. Nie je to kontinuálne spracovaná história, ale len jednotlivé fragmenty histórie, úryvky z kníh a prác rôznych autorov spísané tak, aby nám pomohli si spraviť ucelený obraz o našej minulosti. Keďže sa neustále objavujú nové, zatiaľ málo známe, alebo novo publikované informácie rozhodol som sa, že tie najzaujímavejšie spracujem a uverejním v budúcnosti v podobnom formáte.

Tak isto by som bol veľmi nešťastný, keby všetky tieto poznatky, ktoré som tu zhromaždil, niekoho nabádali k nejakým vulgárnym prejavom „nacionalizmu“, čo určite nie je cieľom tejto mojej práce. O svojej pravde musíme presvedčiť len váhou nespochybniteľných argumentov a svojim kultivovaným prejavom. Dokážme, že pravda a morálna prevaha je na našej strane a že sme dôstojnými pokračovateľmi odkazu našich predkov.

Som presvedčený, že vládcovia tohto sveta môžu mať peniaze a moc hoci aj celého sveta, ale nič nezmôžu, keď im chýba to podstatné, chýba im pravda. Tá býva väčšinou na strane tých, čo okrem nej už nič iné nemajú! Keďže aj v súčasnosti „už zas nič nemáme“ (všetko dôležité v našej vlasti je v rukách neslovákov), tak aj dnes sme považovaní za tých posledných. Ale nesmieme zabúdať, že to biblické proroctvo, **„prví budú poslední, a poslední budú prví“** sa jedného dňa naplní!

Chcel by som ubezpečiť aj našich maďarským jazykom hovoriacich spoluobčanov a južných susedov, že ich tak isto považujem za našich bratov a sestry, aj keď hovoriacich úplne odlišným jazykom, ako naši ostatní slovenskí bratia a sestry. Či ich však právom považujem za „našich“, tak to nech posúdi každý sám, po prečítaní tejto práce. Ale, ak by aj napriek tomu so mnou niekto nesúhlasil, aj tak zostávam presvedčený, že naša tisícročná, spoločne prežitá minulosť, by nás mala spájať a nie rozdeľovať.

Jozef Pacher

V čom je najväčší problém?

Väčšina ľudí, ktorí majú aspoň minimálne všeobecné vedomosti zo základnej školy, si určite matne spomína na hodiny dejepisu. V učebniciach základnej školy sa pri učive o prvých zmienkach o nás ako o Slovanoch (nikdy však nie ako o Slovákoch) spomína, že Slovania sa vynorili z temnoty vekov niekedy až v 5. – 6. storočí nášho letopočtu. Malo sa tak stať po údajnom až mýtickom sťahovaní národov. Lenže v posledných rokoch akoby sa vrece roztrhlo s novými a prevratnými informáciami, ktoré zatiaľ nevedia stráviť ani naši vlastní, nieto ešte cudzí historici, ktorí však nie sú k nám príliš naklonení.

Keby všetky nové informácie, ktoré sa postupne objavujú, mali byť zavedené do učebníc, tak sa môžu rovno písať nové a úplne iné. Dokonca som presvedčený, že by sa musela prepísať celá história celosvetových dejín ľudstva na našej planéte. A s týmto určite dobrovoľne vo svete nebude nikto súhlasiť v súčasnej, ako aj vo vzdialenejšej dobe. Ani keby sme prišli s rukolapnejšími dôkazmi. Možno vám napadne otázka? Prečo by to svet nespravil, keby sme na to mali hodnoverné dôkazy?

Na túto otázku ale neexistuje jednoduchá odpoveď. V prvom rade si musíme uvedomiť, že oficiálna „história“ je jednou z riadiacich pák usmerňovania a ovplyvňovania spoločnosti. Falšovaním a prekrucovaním jej skutočného priebehu sa neoprávnene dostávajú určité národy na piedestál slávy a moci, kým iné sa neoprávnene považujú za menejcenné. Vytvára sa tak ideologické zdôvodnenie a falošná obhajoba agresívneho správania niektorých národov voči iným. Preto sa ani nemôžeme diviť, že čo svet svetom svetom stojí, tak proti nám Slovákom (Slovanom) iné neslovanské národy neustále brojili a napádali nás, väčšinou bez zjavnej príčiny.

- Nám Slovákom bolo od nepamäti vtíkané do hlavy, že my nemáme byť na koho, ani na čo hrdí. Údajne sme národom bez minulosti, tým pádom aj bez budúcnosti a že vraj sme národom holubičím a zápecníkov.
- Náš jazyk je jazykom nemoderným, jazykom panských sluhov a otrokov a preto je aj jazykom škaredým.

A keby to aj niekto chcel vyvrátiť, tak takúto hlboko zakorenenú dogmu by len veľmi ťažko vyvracal. Zvlášť vo svete, v ktorom sú mienkotvorné médiá už roky uzurpované a skoncentrované len zopár ľuďmi (neslovákmi),

ktorí nás v skutočnosti nenávidia a nami pohrdajú. Otázkou ale stále zostáva, že prečo? Aj na to však existuje odpoveď, ale to by bolo tiež na veľmi dlhé rozprávanie.

Potom je však veľmi ťažké čokoľvek, čo nás dáva do pozitívneho svetla dostať na verejnosť. Osobne si myslím, že títo ľudia, ktorí majú skutočne veľkú moc, určite sami poznajú pravdu a majú obrovský strach pred tým, že jedného dňa prídeme na to, kto vlastne sme, odkiaľ sme prišli a aká úloha bola „stvoriteľom“ nášmu národu určená v dejinách sveta.

Uvedomujú si, že našim kolektívnym precitnutím do svetla pravdy by o túto svoju nezaslúženú moc prišli. Preto sa nás vlastne už od najstarších čias snažia odnárodniť a asimilovať, cez rôzne formy ponemčovania, pomadžarčovania, poturčovania, pogrécňovania, počesťovania a podobne, a tým nám vyvrátiť naše slovenské národné povedomie, náš vrozený zmysel pre morálku a hlavne nám zlikvidovať náš, zvyrazňujem *slovenský jazyk*.

Pokiaľ bude chodiť po tejto zemi čo len jediný „*Slovák*“ a rozprávať po slovensky, tak toto riziko tu bude stále trvať. Lebo Slovenský jazyk je niečo také, ako esperanto slovanských jazykov. Slovák sa dohovorí takmer so všetkými slovanskými bratmi, aj keď oni navzájom nie. Slovenský jazyk je kľúčom odomykajúcim väčšinu starovekých tajomstiev, ktoré zapadli prachom a zabudnutím uplynulých tisícročí.

Slovensko je srdcom slovanstva a keď vytrhneš srdce z hrude, organizmus zomiera. Takto sa potom stalo to, že z tohto srdca dnes zostalo len torzo a v súčasnosti žijúci Moravskí Slováci (Moravania) hovoria úradne po česky a aj územne patria do Českej republiky. Sami sa však nepovažujú za Čechov a za toto označenie sa hnevajú.

Slováci, ktorí žili na území dnešného Rakúska od nepamäti, dnes rozprávajú už len po nemecky (teda rakúskym dialektom). Kto sa chce o tom presvedčiť veľmi rýchlo, stačí ak si zájde a prečíta mená zosnulých na rakúskych cintorínoch. Bude veľmi prekvapený. Dokonca sám Hitler vo svojej knihe *Mein Kampf* pri spomienke na svoj pobyt vo Viedni, sa veľmi rozčuľuje nad tým, že v tom období tam viac znela slovenčina a čeština ako nemčina a s tým vraj bude treba niečo spraviť. Zoberme si aj také rakúske Korutánsko, aj to patrilo v minulosti našim bratom Slovincom.

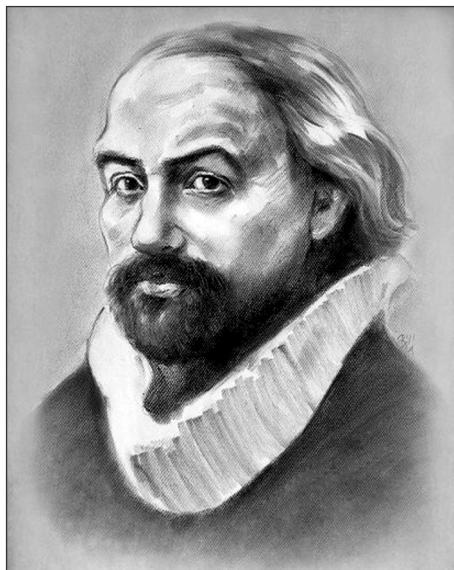
Tak isto aj Slováci, ktorí obývali územie dnešného Maďarska ako prví, dnes rozprávajú po maďarsky. Žiaľ, mnoho je tých, čo sa za Slovensko hanbia a zapierajú svoj pôvod. Ale tiež ich veľa krát prezradí meno aj s priezviskom, aj keď pomadžarčené. Napríklad aj taký veľký maďarský básnik ako Šándor Petöfi (skutočným menom Alexander Petrovič), bol tiež pôvodom Slovák. Podobne dopadli aj naši bratia a sestry v Rumunsku, kde ešte v 18. storočí sa ako liturgický jazyk pri bohoslužbách používala

naša staroslovienčina! Takto by som mohol ešte pokračovať o tom, koľko nášho územia a slovenských občanov skončilo v Poľsku a ako celá Podkarpatská Rus skončila na Ukrajine. Ale žiaľ, dnes už takáto bilancia nedáva veľký zmysel, skôr spôsobuje zármutok nad tým, o koľko územia a slovenských bratov a sestier sme počas uplynulých stáročí, čo na nás páchali násilie, prišli.

A tento „*tlak*“ na nás, ako na „*srdce slovanstva*“ žiaľ neustále pokračuje aj v súčasnosti! A nakoniec nesmieme ešte zabudnúť na jeden dôležitý fakt, že našu históriu, teda tú oficiálnu z ktorej vychádzame, nenapísali Slováci, ale cudzinci. My sme ju len akceptovali, ako keby sme si ju písali sami. A len táto nám je dovolená vyučovať na našich školách! Ináč by sa nemohlo stať, že keď profesor Padovskej Univerzity, Milan. S. Đurica napísal revidované „*Dejiny Slovenska a Slovákov*“, vláda túto knižku vydala a poslala do každej školy ako pomocný a doplnkový študijný materiál, tak vtedajší predseda slovenskej vlády V. Mečiar bol za túto opovážlivosť napadnutý Európskou komisiou. Európska komisia verejne požiadala o stiahnutie tejto publikácie. Po stretnutí premiérov kandidátskych krajín v Amsterdame v júni 1997, bývalý predseda vlády V. Mečiar oznámil, že dejepisná príručka bude stiahnutá zo škôl. „Táto kniha sa nebude na Slovensku používať ako učebnica“, vyhlásil na následnej tlačovej konferencii.

Americký vedec, lingvista, profesor *John D. Price* považuje slovenčinu za kľúč ku všetkým slovanským jazykom, za unikum na dorozumenie sa s ostatnými Slovanmi (John D. Price, *The Key to all Slavonic Languages*, SHF, Columbia Univerzity, New York, dec. 15. 1943, 9 s.). V tých časoch, keď profesor Price vyslovil túto exaktne podloženú myšlienku na varšavskom kongrese slavistov, poľská delegácia vyšla s návrhom, aby sa schválila definícia prvého slovanského jazyka. Všetky slovanské delegácie (okrem českej) odhlasovali poľský návrh: *Slovenský jazyk je najstarší a podľa neho sa potom vytvorili ostatné slovanské jazyky* (Kanadský Slovák, Slovenčina, najstarší slovanský jazyk, Toronto, 23. marca 1989).

Výrazy slovenica, sclavica, slavonika, sclavinica, slovienčina, slavica, slavische, Sclav, Sclavin, Slavus, Slav, Slavic, Slav nicus, Sclavenius, Slavien,

Vavrinec-Benedikt z Nedoziej

Sloven a podobne od najstarších čias až do začiatku tohto storočia sú väčšinou synonymné s výrazmi slovenčina, Slováci a Slovák.

Pápež Hadrián II. v liste, ktorý adresoval Rastislavovi, Svätoplukovi a Koceľovi (september 869) píše:

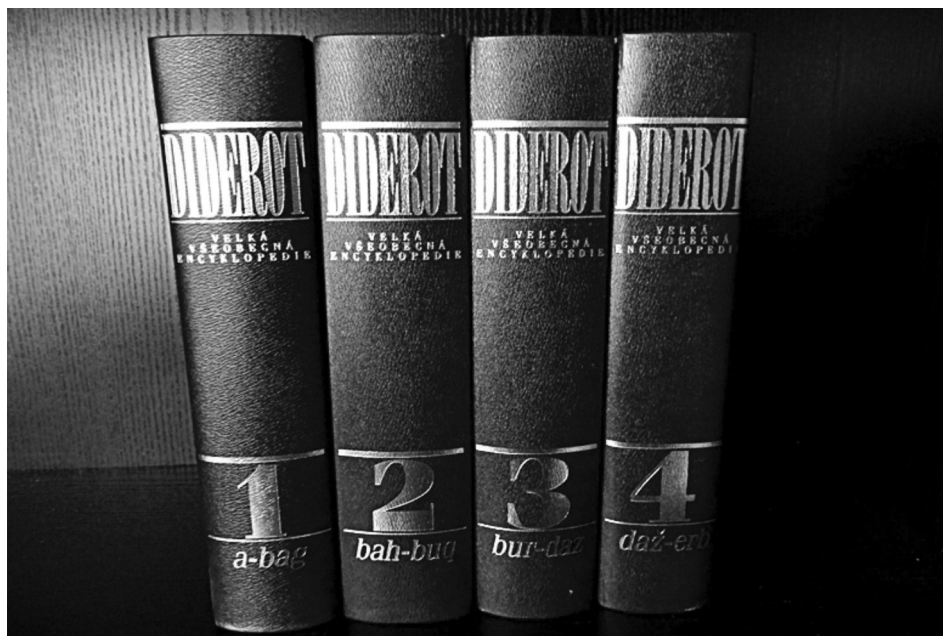
„...ut in missa primo legant apostolum et evangelium Romane, dein Slovenice.“ Hovorí o slovenčine, nie o moravčine, češtine (bohemice), ruštine, bulharčine, chorvátčine, poľštine, ale o starej reči Slovákov! Slovenčinu až do polovice minulého storočia označovali mnohí Slováci ako slovančinu – Jakobuesova poézia (1646) nesie názov *Macrumae gentis Slavonicae*, Doležalov slovensko-český slovar (1746) má titul Gramatica Slavice-Bohemica, čiže Latinsko-slovenský slovník. Dokonca aj Bernolákova gramatika z roku 1790 vyšla pod názvom Gramatica Slavica. Sám Bernolák v slovníku Slowar Slovenski Česko-Latinsko-Nemecko-Uherský z roku 1825 meno Slovák definuje takto: Slavus, Slave, Slavack, Slavinus, Slavonius, Slavomier, a slovenčinu: lingua slavica, sermo slavicus, die Slavische Sprache atď.

Pod menom Slovák, Slavus, Slavic, Slav, Slave vystupovali aj mnohí známi Slováci od dávnych čias až do tohto storočia. Kardinál Rudnay: *„Slavus sum et si in cathedra Petri forem, Slavus ero.“* Hrdina americkej revolúcie plukovník Michlotzy zorganizoval batalión amerických Slovákov a nazval ho *„Lincoln Riflemen of Slavonic origin“*. Dokonca aj generál Milan Rastislav Štefánik na vojenskej listine francúzskej armády má svoju národnosť označenú ako *„Hongrie Slave...“*

Ten istý pápež Hadrián II. v marci roku 868 povolil aj slovanský liturgický jazyk (staroslovenčinu) ako štvrtý jazyk západnej cirkvi (popri latinčine, gréčtine a hebrejčine).

Pre toto všetko a mnohé iné skutočnosti sa budem snažiť v tejto práci tieto rôzne bludy a dogmy o nás Slovákoch vyvrátiť. Budem sa snažiť dokázať, že máme veľmi dlhú históriu a že Slováci majú byť na „koho a na čo“ hrdí. Avšak skôr, ako sa budem s týmto všetkým zaoberať, dovoľím si niekoľko perličiek z histórie, ktoré sú asi pre väčšinu ľudí neznáme.

Možno budete veľmi prekvapení, ale prvú kodifikovanú českú gramatiku zostavil slovenský vzdelanec Vavrinec Benedikt z Nedožier (1555 – 1615). Naši susedia za riekou Moravou sa už stáročia čudujú, prečo práve Slovák. Po štúdiách začal vyučovať v Moravských Budějoviciach. Ešte predtým, roku 1594 bol rektorom školy v Uherskom Brode, kde vraj tamojší obyvatelia hovorili takou peknou slovenčinou, ako na hornej Nitre. Vavrinec Benedikt v mnohých teoretických, ale i praktických oblastiach prerástol Jána Amosa Komenského (1592 – 1670), v ktorom tiež prúdila slovenská rodičovská krv. V roku 1603 vydal v Prahe priekopnícku a pioniersku prácu **gramatiku českého jazyka** (Gramaticae bohemicae). Počas svojho pôsobenia na Morave a v Česku poznal,

Diderotova encyklopédia

že Česi nemajú jednotný jazyk, ktorý by ich spájal do homogénneho celku. Po-
užívali rôzne nárečia tak, že často si navzájom nerozumeli. Benedikt prechodil
mnoho miest Moravy a Česka a tak nečudo, že v dvoch desiatkach rokov na-
dobudol názor, aby sa v školách napokon udomácnil materinský český jazyk.
Samozrejme popri nemeckom a latinskom ako bolo zvykom. Vo svojej českej
gramatike vychádzal z časti z Kráľickej Biblie a z hovorovej reči ľudu. V niek-
torých prípadoch neakceptoval len český, ale aj moravský ekvivalent so slo-
venskými nárečovými prvkami. Dnes s odstupom času takmer 400 rokov, ne-
vieme posúdiť, koľko pôvodných slovenských slov sa prostredníctvom Vavrinca
Benedikta dostalo do českej gramatiky. Ale nebolo ich určite málo.

Tak isto bude ne jeden z Vás prekvapený z informácie, že **v Uhorsku sa ako
úradná reč až do roku 1868 nepoužívala maďarčina**. Takto o tom informuje
Wikipedia: Uhorsko bolo značne mnohonárodné (napr. v roku 1780 bolo len
28% Maďarov, zvyšok tvorili rôzne iné národnosti. Ako úradný jazyk sa od
počiatku používala latinčina, v rokoch 1784 – 1790 a 1848 – 1867 nemčina a v ro-
koch 1836/1844 – 1848 a približne 1868 – 1918 maďarčina.

Zastúpenie slovanských jazykov (neskôr najmä slovenčiny) bolo také vysoké,
že uprostred stredoveku franskí kronikári označovali Uhorsko ako slovanskú
krajinu a v polovici 18. storočia sa v hesle Uhorsko Diderotovej encyklopédie
tvrdí, že „maďarský jazyk je slovanské nárečie, a teda je príbuzný s jazykmi
Čiech, Poľska a Ruska“.

Prečo sa voláme Slováci?

Milan S. Ďurica

Pomenovanie našich predkov na samom úsvite našich „zapísaných“ dejín je vážnou vecou. Veď stačilo, aby si dovoľil vtedajší predseda vlády Róbert Fico 2.1.2008 pripomenúť „starých Slovákov a ich kráľa Svätopluka“ a hneď sa to začalo mlieť, rozbesnelo to našich „medzinárodne uznávaných historikov“. Teda tých, ktorí až doteraz majú nastrčené ucho do Prahy a stade dobre vedia, čo je pravda. Čo na tom, že vo významných európskych encyklopedických dielach (svetoznáme Britannica, nemecký Meyers Lexikón, francúzska Encyclopaedia Universalis alebo Larousse) sú informácie o tom, že na území Slovenska a časti Moravy sídlia Slováci prinajmenšom od 5. – 6. storočia, inými slovami hovoria teda o našej nepretržitej kontinuite od tých čias?

Niektorí historici, živení z našich daní, pokojne používajú pojem „starí Maďari“, pričom im neprekáža, že v súvekých textoch sa uvádzajú aj ako „Turkoi“ a pred rokom 896 o nich v Európe nechyrovať, či pojem „starí Česi“ (v origináli „Boemi“). Pre vlastných predkov majú však len opisné pomenovanie „slovanské obyvateľstvo sídlia na území Nitrianskeho kniežatstva“. Logika hovorí toto: keďže boli našimi predkami, ktorí nikam odtiaľ neodišli, pokojne im môžeme hovoriť „starí Slováci“. Napriek tomu, že oni si tak zrejme nehovorili.

Preto skôr, ako sa budeme zaoberať „utajenou“ históriou Slovákov, najprv si musíme niečo povedať o tom, že prečo sa vlastne máme volať Slovákmí. Trocha svetla do tejto problematiky sa pokúsil vniesť v tomto svojom článku profesor Dejín strednej a východnej Európy na Univerzite v Padove v Taliansku a profesor Cirkevných dejín na CMBF UK v Bratislave, Dr.Sc.pol. Milan S. Ďurica.

Prečo sa voláme Slovákmí? Ak stretneme dospelého človeka, ktorý nie je v stave pohotovo a jasne odpovedať na otázku „Ako sa voláte?“, ale začne bľabotať nesúvislými a nelogickými výrazmi, celkom spontánne a opodstatnene zapochybujeme o jeho zdravom rozume. Meno je totiž prvotným komunikačným prejavom osobnej individuality, prostriedkom identifikácie osoby, ale aj jej genetických väzieb, jej príslušnosti k rodine, rodu alebo kmeňu. Podobne ako jednotlivci, aj národy majú svoje menové označenia,

národné názvy alebo etnonymy. V našom prípade už dlhé stáročia sa menujeme Slovákmí. Pre absolútnu väčšinu, ba možno povedať takmer pre všetkých príslušníkov nášho národa je tento názov čímsi jednoduchým, jasným a jednoznačným. Problémy okolo tohto mena vznikli a tuho sa držia pri živote v určitých kruhoch vedeckých pracovníkov, najmä v oblasti jazykovedy a dejín. V odbornej literatúre – a pod jej vplyvom aj v najširšej publicistike – sa o Slovákoch hovorí vraj iba tak od Ľudovíta Štúra, najviac ak od Antona Bernoláka; ale nechýbajú ani takí, ktorí zastávajú mienku, že o Slovensku – ide o bezprostrednú odvodeninu z etnonymu Slováč/Slovenka – možno hovoriť iba od roku 1918. (Tak to povedal vo verejnej besede po prednáške v Bratislave roku 1990 jeden z našich vysoko kvalifikovaných historikov.) Pred týmito časovými termínmi títo vedeckí pracovníci Slovákov nepoznajú.

Ak už musia hovoriť o obyvateľoch Slovenska, tak sa uchýľujú k opisným slovným akrobatizmom, ako napr. „slovanskí predkovia Slovákov“, „nitrianski Slovania“, „moravskí Slovania“, ba na označenie arcibiskupom Metodom menovaného nástupcu povedia: „najvzdelanejšia osobnosť nitriansko-moravského duchovenstva domáceho, nitrianskeho pôvodu“ – len aby božechráň nevyslovili meno Slováč. A tam, kde sa to bojazlivo opísať nedá, poslúžia si pseudovedeckými formami „Slovien“, adj. „sloviensky“. (Zaujímavé je pritom, že si netrúfajú na ženskú formu „Slovienka“.)

Ale každý, kto iba vážnejšie oňchal najstaršie zachované i novšie historické texty v slovanských jazykoch, musí vedieť, že vo všetkých tých dokumentoch sa označujú slovanské národy kolektívnym názvom

„*Slovjan*“, „*Sloven*“, „*Slovän*“. Ide tu o prepis z hlaholského alebo cyrilského písma, ktoré v druhej slabike najčastejšie – ale nijako nie výlučne – obsahuje písmeno „jať“. Nuž nikto nevie, ako naši slovenskí predkovia z storočia vyslovovali tejto graféme zodpovedajúci zvuk. Určite to bola slabikotvorná samohláska, dosť pravdepodobne veľmi široké „e“ blížiac sa výslovnosti „ä“, ale s ľahkým nádychom jotizácie. Dá sa totiž vychádzať zo staroslovenských názvov písmen abecedy, ktoré slúžili aj ako didaktická pomôcka. Tento názov bol, ako sme spomenuli „jať“.

Že to však neznelo ako naša dvojhláska „ia“, môžeme usudzovať napríklad z toho, že v staroslovenských textoch, ale aj v ich bulharských a ruských redakciách, často pri prepise latinských klasických výrazov tieto texty používajú „jať“ tam, kde je v pôvodnom latinskom výraze „ae“. Osobne si myslím, že výslovnosť staroslovenského „jať“ bola veľmi blízka nášmu slovenskému „ä“, ktoré bohužiaľ už mizne z našej súčasnej výslovnosti. V zachovaných súvislých textoch, ktoré pochádzajú z 12. – 14. storočia, nachádzame v tých istých výrazoch – konkrétne v názve „Sloven“, „Slovan“,

„Slovjan“ – striedavo „jať“, ale aj „e“, z čoho možno usudzovať, že sa už výslovnosť blížila alebo identifikovala s „e“: „Sloven“.

A z tohto najstaršieho označenia všetkých Slovanov priamo a bezprostredne pochádza aj náš dnešný etnický názov „Slovák“. Až do 13. – 14. storočia naši predkovia si zachovali pôvodnú formu „Sloven“, celkom tak, ako napríklad naši severní slovanskí susedia sa nazývali „Poľan“. Jazyková diferenciácia súvisela s etnogenézou, ktorú podmieňovali rozličné faktory: geografická vzdialenosť od pôvodných spoločných sídel, kontakty s inými etnickými skupinami, ale najmä dva hlavné faktory, ktorými boli štátnosť a kresťanstvo. Naši slovenskí predkovia v tomto ohľade predišli ostatných Slovanov stredoeurópskeho priestoru o dobrých 100 až 150 rokov. Preto si zachovali svoj pôvodný názov „Sloven“, kým ostatné slovanské kmene, ktoré sa neskôr zapojili do tohto historického vývinu, cítili potrebu označovať sa inými názvami, lebo sa už necítili členmi tohto istého spoločenstva, ktoré si vytvorili naši slovenskí „Sloveni“.

Niekedy v 13. – 14. storočí etnické názvy Slovanov v našom kultúrnom priestore zamenili koncovky -en, -an, -in, na doteraz zachované -ák, ak, (Sloven – Slovák, Poľan – Polak, Rusin – Rusnak). Zaujímavé je pritom konštatovať, že u nás Slovákov sa táto zmena zaužívala iba pre podstatné meno mužského rodu, kým pre všetky ostatné formy nám ostali pôvodné „vzali tie bežné „učené“ formy „Slovien“, „sloviensky““

Hádam Slovenka“, „Slovensko“, „slovenský“.

Nuž a odkiaľ sa potom málokto z tých, čo ich užívajú, vedia niečo o tom, že až do roku 1883 sa nikomu na svete o takýchto prepisoch ani len nesnívalo. Všetci vzdelanci, ktorí sa zaoberali týmito otázkami – a nebolo ich veľa – označovali najstaršie formy literárnych pamiatok Slovanov ako „staroslovenské“, prípadne „starobulharské“. V spomenutom roku mladý český slavista Dr. Jiří Polívka – vynikajúci žiak zakladateľa „Pražskej školy“ slavistiky, ktorý povýšil na „dogmu“ svoju teóriu o slovenčine ako púhom nárečí českého jazyka, prof. Jana Gebauera – uverejnil v „Slovanskom sborníku“ článok „Kterým jazykem psány jsou nejstarší památky jazyka slovanského – starobulharsky či staroslovenský?“ V tomto článku navrhol, aby sa v češtine namiesto dovtedy všeobecne zaužívaného výrazu „jazyk staroslovenský“ začalo písať „staroslověnský“.

Uvedením tejto typickej českej litery „ě“ do označenia jazyka, ktorým písali sv. Cyril a Metod a nimi vyškolení žiaci, utvoril dr. Polívka akýsi optický súvis medzi češtinou a týmto najstarším kultúrnym jazykom Slovanov, čím pomáhal vylúčiť, celkom v duchu Gebauerovej teórie, jestvovanie slovenského jazyka a Slovákov už v 9. storočí. Napriek tomu, že išlo o prvú uverejnenú prácu mladého autora, celá „Pražská škola“ si návrh promptne

MILAN S. ĎURICA

Dejiny

Slovenska a Slovákov

v časovej následnosti
faktov dvoch tisícročí

Kniha Dejiny Slovenska a slovákov v časovej následnosti faktov

osvojila a začala písať o „Slověnoch“ a o „slověnskom jazyku“. V tejto Skole sa formovali aj všetci slovenskí slavisti, ktorí nemali možnosť nenasledovať úzus svojich českých učiteľov. Iba počas puristickej reakcie slovenských jazykovedcov a najmä počas prvej Slovenskej republiky začali slovenskí jazykovedci písať namiesto českého „ě“, ktoré slovenská abeceda nepozná, dvojhlásku „ie“, teda „Slovien“ „sloviensky“.

Pretože tento úzus nemá nijaké striktné vedecké opodstatnenie a sú dnes jasné jeho politicko- hegemonistické korene, bolo by na čase, aby sme sa my Slováci vrátili k pôvodnému, historicky aj jazykovedne podloženému úzu, ktorý – ako sa to robí vo všetkých kultúrnych národoch – označuje rozličné vývojové fázy jazyka a národa adjektívami „starý“, „najstarší“, „stredoveký“, „novší“, „súčasný“ a pod., ale vždy s jasným vzťahom k pociťovému národnému menu „*slovenský*“.

Profesor Milan Ďurica

Milan Stanislav Ďurica (nar. 1925), prof., historik, publicista, prekladateľ. Študoval teológiu a filozofiu v Taliansku, kde aj zostal do r. 1989. Študijné pobyty i pedagogické pôsobenie v zahraničí. Autor vyše 1000 publicistických príspevkov v odbornej i periodickej tlači v siedmich rozličných jazykoch, vrátane viacerých monografií. Jeho dielo „*Dejiny Slovenska a Slovákov v časovej chronológii dvoch tisícročí*“, 1995, 864 s., vyšlo už v piatich vydaniach, vždy znovu revidované, čo vzhľadom na vek autora je obdivuhodné. Dielo vyšlo aj v nemčine. Zaoberá sa históriou, nie predhistóriou. Významný donor knižných edícií, ako i Ružomberskej univerzity, ktorej venoval svoj bohatý celoživotný archív. Nositeľ mnohých ocenení i najvyšších štátnych vyznamenaní.

Poznámka:

Nijakých "Slovienov" nepoznal napríklad ani náš básnik Peter Záboj Kellner Hostinský!

Ktorý vo svojej básni „Ja, syn Slávy“, 1847, píše:

*Ja, syn Slávy, syn Slovena,
nedal bych sa za celý svet,
že som Slovák z rodu, z mena,
že som jeho mladučký kvet.*

St'ahovanie národov?

Július Handžárik

Európa bola osídlená človekom už v praveku a hoci tu nevznikli prvé známe civilizácie ako na Níle, Eufrate a Tigrise, Induse či Žltej rieke, aj v Európe kontinuálne pokračoval vývin človeka do jeho ďalších vyšších štádií. Archeologicky je dokázané, že človek už v štádiu svojho lovecko-zberateľského vývoja osídlil celý európsky kontinent a že na celej ploche Európy žil už ako roľník prinajmenšom od neolitu (5 000 rokov pred n.l.).

Na obrovskom poľnohospodársky výhodnom strednom klimatickom pásme zhruba medzi 10.-tym a 60.-tym stupňom zemepisnej šírky a medzi 45.-tym a 60.-tym stupňom zemepisnej výšky s veľkými výbežkami na juh i na sever sídlili už odvtedy usadlým spôsobom života anonymné poľnohospodárske etniká, pre germánsku historiografiu anonymní „domorodci“, či pre Rimanov „barbari“, z ktorých sa zrazu hlboko v stredoveku vykľuli Slovania, sídliači na západe až po Severné a Baltské more, vrátane ostrova Rujana.

Sem, do tohto obrovského a mocensky bezbranného územia poľnohospodárskeho ľudu, ktorý sa zhruba až do 6. storočia n. l. nedopracoval k nadkmeňovému usporiadaniu spoločnosti, smerovali všetky koristnícke vpády zo všetkých svetových strán a na tomto poľnohospodárskom ľudskom podloží prebiehali všetky lúpežné výpravy a iné „sfahovania národov“ už od mezolitu.

Zhruba v strede tohto obrovského územia, na dnešnom Slovensku, sa križovali aj dve najvýznamnejšie obchodné cesty praveká Jantárová cesta vedúca od Baltu cez Moravskú bánu k Jadranu a severná vetva starovekej Hodvábnej cesty vedúca po Dunaji k Rýnu a Severnému moru. A muselo to byť územie na svoju dobu primerane civilizované, ak sa na ňom dalo a oplátilo diaľkovo obchodovať!

Svedčia o tom archeologické artefakty importy zo vzdialených oblastí Európy, ako napríklad náhrdelník z mušlí *Melanopoides* z Čierneho mora z čias gravettskej kultúry (30 000 rokov pred n.l.), nájdený v Čertovej peci pri Radošinej (okr. Topoľčany), ozdoby z mušle *Spondylus gaedoropus* zo Stredozemného mora z mladšej doby kamennej (začiatok 5. tisícročia pred

Jantárová cesta

n.l.) nájdené v Iži a v Nitre, či jantárové perly z baltickej oblasti z náhrdelníka zo staršej doby bronzovej (2 000 – 1 500 rokov pred n.l.) nájdené v obci Abrahám (okres Galanta) a množstvo iných podobných artefaktov.

Na tomto území sa pred 3 500 rokmi odohrával aj prvý zlatý vek Európy, dokumentovaný európsky celkom ojedinelým množstvom nálezov bronzových pokladov na Slovensku. Takže, nijaké „územie nikoho“, nijaké „hic sunt leones“ či „terra incognita“, ale obrovské územie osídlené usadlým poľnohospodárskym a primerane civilizovaným obyvateľstvom pre cudziu historiografiu však anonymným!

OD TÉZY K DOKTRÍNE A OD DOKTRÍNY K DOGME

V období veľkého rozmachu nacionálneho vedomia európskych národov v 19. storočí sa pri odôvodňovaní národných či štátnych alebo mocenských nárokov na to – ktoré územie stala vážnym argumentom autochtónnosť (prapôvodnosť) toho – ktorého národa na danom území. Hlavne politika Nemeckého cisárstva, ktoré sa chystalo na ďalšiu expanziu smerom na východ (Drang nach Osten), naliehavo potrebovala takú doktrínu, ktorou by Nemci mohli dokázať svoju „autochtónnosť“ na stredoeurópskych a východoeurópskych územiach a teda aj istú „oprávnenosť“ svojich nárokov na tieto územia.

Vtedy už bola dokázaná germánska prítomnosť na viacerých slovanských územiach pred prelomom letopočtu i na začiatku n.l., pričom sa zámerne nerozlišovalo medzi germánskymi vojensko-koristníckymi vpádmi, dočasným germánskym vojensko-mocenským ovládnutím domorodého etnika, alebo prípadným celoplošným osídlením daného územia germánskym etnikom. A tak sa v nemeckej historiografii objavila téza o sťahovaní národov, definovaná zhruba ako „Obdobie rozsiahlych etnických presunov a kryštalizácie novej etnicko – politickej mapy Európy prebiehajúce od konca 4. do konca 6. storočia, ktoré bolo priamo vyvolané tlakom Hunov. Výsledkom bol aj príchod Slovanov do strednej a západnej Európy“.

Argumentom nemeckých archeológov pre túto tézu bola hlavne stratigrafická metóda, v rámci ktorej:

- boli za slovanské označené až tie artefakty, ktoré sa našli v pôdnych vrstvách zodpovedajúcich 6. storočiu n.l.
- Všetky ostatné artefakty zo starších stratigrafických vrstiev boli označené keltské, apod.)

- a ak ich tak nijako nemožno označiť, tak sa etnicite ich výrobcov jednoducho nevenuje žiadna pozornosť, hovorí sa len o „kultúrach“ – skratka „hic sunt leones“.

Argumenty nemeckých historikov sa opierali hlavne o mýty a legendy starovekých a ranostredovekých kronikárov, bájkarov a „historikov“, hlavne o diela gótskeho Jordanesa zo 6. storočia n.l. (Gotensaga – O pôvode a dejinách Gótot, Rímske dejiny a pod.).

Podľa tejto tézy o „sťahovaní národov“ Slovania žili pôvodne kdesi v Pripiatských močiaroch, tam sa záhadným spôsobom rozmnožili ako komáre a v 6. storočí n.l. zaplavili náhle a bez akýchkoľvek víťazných bojov celú strednú a západnú Európu až po Severné a Baltské more, hoci toto územie vraj už oddávna „obývali“ Skýti, Kelti, Sarmati, Germáni či akíkoľvek iní Neslovania.

Z tejto prostoduchej tézy sa však pod tlakom nemeckej politickej moci stala „vedecká“ doktrína a napokon aj nedotknuteľná dogma, ktorá sa bez hlbšieho skúmania nekriticky preberá a deklamuje až dodnes.

Tak sa namiesto všeobecne platného vedeckého prístupu De omnis dubitandum vytvorila v odbore archeológie a historiografie nevedecká dogma s prístupom Noli tangere! Pripomína mi to kurióznú situáciu z čias gymnaziálnych štúdií. Keby som bol totiž v kvarte trval na tom, že atóm nie je najmenšia čiastočka hmoty a je rozbitelný na ešte menšie časti, bol by ma náš dobrý pán profesor fyziky musel nechať prepadnúť pre neznalosť či neuznávanie základného a vedecky exaktne dokázaného fyzikálneho zákona. Ale o necelé dva mesiace neskôr sme už spolu s pánom profesorom vedeli, že atóm je rozbitelný na menšie čiastočky dokázali nám to veľmi exaktne a veľmi lapidárne Američania za cenu desiatok tisíciek japonských životov.

BIELE MIESTA DOGMY

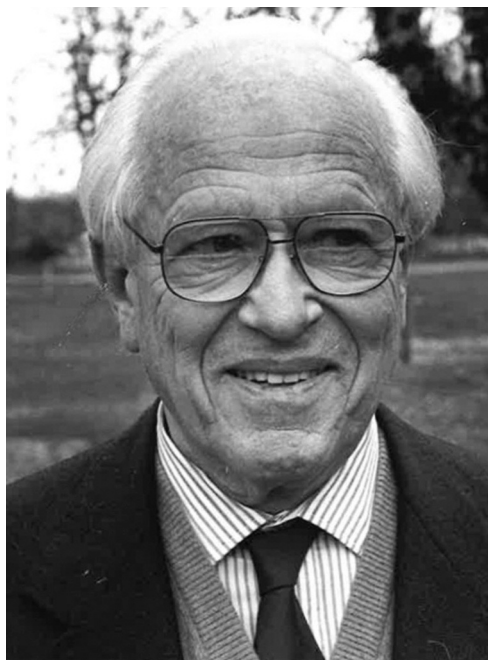
Archeológia je vedná disciplína zaoberajúca sa hlavne hľadaním súvislostí. Za posledné storočie urobila úctyhodné objavy, jej ťažkosti však vyplývajú z všeobecne nedostatočnej nálezovej základne (objavy sú prevažne náhodné a sporadické, lokalizované hlavne vo väčších mestách) a z veľkých rozporov v interpretácii chronológie európskeho vývoja. Preto nám na otázku o etnicite výrobcu toho-ktorého archeologického artefaktu nevie dať vecnú odpoveď nijaký seriózny archeológ.

Práve preto už bolo ľudstvo svedkom desiatok či stovák kolosálnych archeologických „vedeckých“ omylov i klamstiev pri vysvetľovaní histórie nielen napríklad starého Egypta či Mezopotámie, ale aj histórie Európy. Rádiokarbónová analýza síce priniesla relatívne presné stanovenie veku niektorých artefaktov, ale typologická metóda naďalej uprednostňuje fikciu diaľkového pohybu ich výrobcov celých etníc, pred oveľa reálnejšou možnosťou pohybu tovarov, výrobných metód a estetických vzorov diaľkovým obchodom a koristníckymi nájazdmi.

Podľa takejto „logiky“ by teda napríklad európska znalosť výroby papiera, hodvábu a porcelánu (ktorá sa sem dostala Hodvábnou cestou) mohla byť povedzme v budúcom štvrtom tisícročí archeologickým vedeckým dôkazom o osídlení Európy čínskym etnikom!

Bielym miestom archeológie zostáva zatiaľ aj široké uplatnenie metód génovej analýzy, ktoré by práve do dogmy „sťahovania národov“ mohlo priniesť svetlo exaktného vedeckého poznania. **Napríklad v roku 1991 vykonal takéto veľkoplošné analýzy na území Maďarska americký vedec profesor L. L. Cavalli-Sforza s takýmito, pre dogmatickú historiografiu šokujúcimi závermi:**

„Maďarsko je v Európe anomália. Jazyk ázijský, ale obyvateľstvo európske, väčšinou slovanské. A títo Slovania sú pôvodným obyvateľstvom v Karpatskej kotline. Absolútna väčšina obyvateľstva Maďarska nie je etnicky maďarská, je prevažne slovanská a kontinúálne európska. Zostalo iba (maďarské – pozn. J. H.) meno a aglutinujúci jazyk. Maďarských génov niet.“ (Scientific American, november 1991).

Profesor L. L. Cavalli-Sforza sa zaoberal otázkou sťahovania národov

Historiografia to má s hľadaním súvislostí a s interpretáciou dávnych udalostí ešte oveľa ťažšie, hoci sa opiera už o písomné podklady. Veľká časť písaných stredovekých podkladov totiž popisuje udalosti veľmi voľne a povrchné bez ich konkrétnej znalosti a v horšom prípade s veľmi kon-

krétnymi dezinformačnými zámermi (napríklad germánske ságy, diela „historika“ Jordanesa, Anonymove „Gesta Hungarorum“ a mnohé iné). Aj preto je v nemeckej doktríne o „sťahovaní národov“ celý rad bielych miest a neobhájiteľných tvrdení.

NEPRAVDIVOSŤ TÉZY O SŤAHOVANÍ NÁRODOV

Prvým takým tvrdením je téza o sťahovaní celých národov. Ak si položíme otázku, aké národy sa v období 4. až 6. storočia n. l. mohli ešte ako národné celky naozaj sťahovať, musíme si odpovedať, že tak mohli urobiť jedine kočovnícke nomádske národy. A aj sa sťahovali nielen dávno pred „sťahovaním národov“, ale aj celé stáročia po ňom a to vždy od východu na západ smerom do bohatších krajín usadlých národov za korisťou. Nomádi totiž mohli a aj žili hlavne z mlieka, krvi a mäsa svojich stád, takže ich celonárodná hospodárska základňa sa pohybovala tesne za ich bojovníckymi družinami, mali ju vždy k dispozícii a neboli odkázaní na iné miestne zdroje obživy. ***Takto sa do strednej Európy naozaj prisťahovali nielen Huni a Avari, ale po nich aj Prbulhari, Maďari, Sikuli, Pečenehovia, či Kumáni.***

Ale ako sa mohli sťahovať európske národy, žijúce prinajmenšom od neolitu (zhruba 5 000 rokov pred n.l.) ako usadlí poľnohospodári pestujúci kultúrne plodiny, chovajúci domáce zvieratá a žijúci v trvalých obydliach a sídliskách? Ako sa mohol roľník diaľkovo sťahovať na neosídlených a neobrábaných teritóriách? Naopak, nemohol to urobiť ako národný celok, teda spolu s deťmi, ženami a starcami, ani na teritóriách osídlených a roľnícky obhospodarovaných, lebo vtedajšia nízka výnosnosť poľnohospodárskych plodín by prišielcov spolu so starousadlíkmi nemohla užiť. A z tých istých dôvodov na týchto územiach boli k dispozícii zásoby potravín maximálne po ďalšiu úrodu.

Tvrdenia o sťahovaní celých nenomádskeho národov či etnických celkov v uvedenom historickom období sú teda iba absurdnými a vecne ničím nedoloženými fikciami. Ich absurditu znova odhalili zhruba pred pätnástimi rokmi napríklad objavy amerických vedcov. Títo vedci – poľnohospodári hlavne rozbormi európskych donačných listín dokázali dva exaktné fakty:

- že na založenie produktívnej poľnohospodárskej jednotky na predtým neobrábanej pôde v stredovekej Európe bolo potrebných 4 až 7 rokov,
- že až do 17. storočia (kým sa nerozšírili výnosné americké plodiny – zemiaky a kukurica) bolo v Európe potrebné, aby na jedného nepracujúceho

občana pracovalo v poľnohospodárstve 8 až 14 roľníkov (podľa klimateckej oblasti a bonity pôdy). Tak sa preto udeľovali aj donačné listiny – výnosnosť poľnohospodárskych plodín bola totiž v stredoveku ešte taká nízka, že jarné hladomory z nedostatočných zásob potravín boli v strednom klimatickom pásme Európy organickou súčasťou života.

Predstava o diaľkovom mnohomesačnom či dokonca viacročnom pohybe celých nenomádskych národov aj na takomto roľnícky obhospodarovanom teritóriu je preto celkom absurdná. Pravda, vedeli to aj pisatelia stredovekých „historických“ mýtov a legiend a pokúšali sa to kamuflovať naivnými tvrdeniami a výmyslami. Napríklad Jordanes vo svojej Gotensage o údajnom diaľkovom vandrovaní celého národa Gótot to kamufluje takto: „Žili z ruky do úst, zjedli po ceste čo sa dalo a to, čo si sami nevedeli zadovážiť, ukoristili kde sa dalo“ (... raubte man, wo man konnte). Lenže nepovedal a nemohol povedať, čo sa dalo nájsť na neobývanom území, čím by sa uživil celý národ (?) a čo sa tam vôbec dalo nájsť, povedzme, od novembra do mája?

Na tieto logické otázky ani netreba odpovedať. Na Jordanesovom tvrdení je však pravdivá jeho posledná časť o rabovaní potravín vandrujúcimi Gótmami, ktorá je súčasne aj nechcenou výpoveďou o tom, že vandrovali iba gótske vojensko-koristnícke družiny a že tieto sa pohybovali na osídlených poľnohospodárskych územiach, ktoré mali aké – také potraviny aj na ich uživenie. Štyrikrát až päťkrát početnejšie celé gótske kmene či etnika, by však nedokázali uživiť ani mimoriadne prosperujúci domorodí poľnohospodári a na neobývanom území sa nemohli dlhodobo pohybovať a zdržiavať ani vojenské družiny nenomádskych národov, nieto ešte celé národy s deťmi, ženami a starcami.

Ba aj na roľnícky obhospodarovanom území sa mohli dlhodobo pohybovať a zdržiavať iba vojenské družiny, ktoré sa uživil parazitovaním na nevelkých zásobách potravín domorodého obyvateľstva. Dokonca aj dlhší pobyt takýchto relatívne nevelkých ozbrojených družín na jednom mieste vyvolával lokálne hladomory vedúce až ku kanibalizmu, ako to priznáva sám Jordanes v súvislosti s pobytom vojenských družín germánskych Vandalov v Galii. Najväčším bielym miestom a najviac zamlčovanou otázkou v dogme o „sťahovaní národov“ je však otázka?

- 1. Kto vlastne boli, akej etnicity boli tí orabovávaní poľnohospodárski obyvatelia stredného pásma Európy, na ktorom prebiehalo to „sťahovanie“ germánskych „národov“ a čo sa s nimi vlastne stalo po odchode vandrujúcich germánskych bojových družín a**
- 2. Kto, aké národy pokračovali v kontinuálnom poľnohospodárskom obhospodarovaní tohto obrovského teritória Európy až do údajného príchodu Slovanov v 6. či 7. storočí ?**

Pri serióznom a naozaj vedeckom zodpovedaní týchto a ďalších otázok

k doktríne „sťahovania národov“ by archeológom a historikom mali pomôcť aj iné vedné odbory, hlavne z oblasti poľnohospodárskych vied, ekonomiky a lingvistiky. Dá sa pritom s istotou očakávať, že ich skutočné vedecké odhalené budú v diametrálnom rozpore s uvedenou nemeckou doktrinárskou dogmou a celkom ju vylúčia z oblasti exaktnej historickej vedy.

Na počiatku bolo Slovo ... a z toho slova vznikli národy.

Jednotná reč je totiž hlavným poznávacím znakom a hlavným kritériom etnicity. A hlavne z hľadiska chronológie osídlenia a autochtónnosti toho ktorého národa na danom území je pôvod miestnych názvov – toponýmia – najviac zanedbávaným bielym miestom dogmy o „sťahovaní národov“. Očividne niektorí „historici“ zámerne nechcú použiť služby lingvistov-etymológov na vedecké objasnenie niektorých svojich „historických“ tvrdení.

Je totiž známe, že každé etnikum, ktoré sa ako prvé celoplošne usídlilo na nejakom území (alebo na ňom ako etnikum vzniklo), muselo v záujme orientácie na tomto území už v prvej svojej generácii pomenovať vo svojom jazyku aspoň hlavné orientačné body teritória (potoky, rieky, hory, pohoria, sídla a pod.). Ak títo autochtónni obyvatelia z územia odišli alebo zanikli ako etnikum, prišielci väčšinou prevzali toponymické názvy po pôvodnom obyvateľstve a prispôbovali ich svojmu jazyku (napríklad slovenské Blatenské jazero – po „maďarsky“ nič nehovoriaci Balaton, alebo slovenský vyšný hrad Vyšehrad – po „maďarsky“ rovnako nič nehovoriaci Visegrád a pod.)

Pre kvalifikovaného etymológa nie je veľkým problémom dopátrať sa k zneniu najstarších toponymických názvov a pre seriózneho historika by početnosť takýchto názvov na danom území mala byť aspoň vážnym signálom, ale skôr priamym dôkazom, o etnicite a autochtónnosti najstaršieho trvalo usídleného obyvateľstva na tomto území. A vice versa, absencia či málopočetnosť toponymických názvov v jazykoch novších prišielcov je priamym dôkazom, že títo danú krajinu etnicky neosídlili, ale ju len prípadne po nejaký čas ovládali zo svojich mocenských centier, aj keď by to bolo počas niekoľkých generácií.

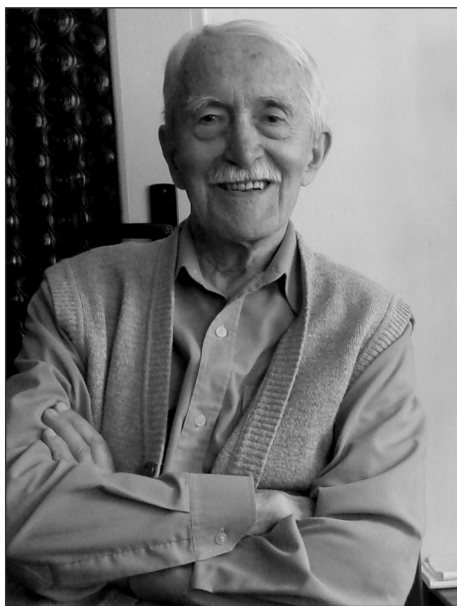
Takto by mali byť zmapované toponymiká nielen na území dnešného Nemecka od Odry na západ až po Severné a Baltské more, ale aj od Šumavy na juh až po Benátky, kde sa v nápadne veľkom počte vyskytujú napríklad sídla s názvom Wend-, Wind-, ktorým menom (Wenden, Winden, Weneten či Veneten) označovali od raného stredoveku Nemci vtedajších Slovenov dnešných Slovákov a Slovincov. Aj názov samotných Benátok – Venetia v tomto zmysle čosi napovedá a sotva ho možno odvodzovať od „prišielcov“. Pozornosť by sa mala venovať aj územiu dnešného Rumunska, ktoré je podľa historiografie pôvodne vraj celkom neslovanské, zato sa však na ňom nachádza neuveriteľné množstvo slovanských toponymických názvov až

po tú typicky slovanskú riekú Černovodu a ešte aj druhý raz v slovansko-rumunskom znení Negru Voda.

V súčasnosti prebieha v rámci „globalizácie“ nová mohutná vlna Drang nach Osten, ktorá sa vraj chce zastaviť až na Urale. V rámci nej sa, okrem nového „prerozdelenia“ moci a národného bohatstva stredoeurópskych a východoeurópskych národov, objavujú aj známe staronové tendencie a zámery o zmenu doterajšej štruktúry národno-štátneho usporiadania tejto oblasti, pripomínajúce niektoré tézy už z nemeckej doktríny o „sťahovaní národov“. A tieto tézy samozrejme so sebou znova prinášajú aj staronové otázky o autchtónnosti toho-ktorého národa na tom-ktorom území, spojené aj s deklarováním staronových neslovanských nárokov na tieto územia Európy.

Je preto už najvyšší čas, aby historiografia slovanských národov využila doteraz zanedbávané možnosti pomocných historických vied a aby aj serióznym rozborom onomastiky a toponymie na týchto územiach vrhla vedecké svetlo nielen na starú dogmu o „sťahovaní národov“, ale aj na nové tendencie a zámery súčasných „globalizačných“ sťahovavcov. Inak by sa totiž mohlo stať, že zakrátko začnú neslovanskí archivári na starých rímskych mapách prepisovať označenie týchto území zo znenia „hic sunt leones“ na znenie „hic sunt bovi“!

Tento článok napísal Július Handžárik a uverejnil ho pôvodne časopis Kultúra. Autor článku sa snaží poukázať na to, že „Sťahovanie národov“ je nemecká historiografická doktrína z 19. storočia, od ktorej sa odvíjajú ďalšie „historické“ tézy a doktríny pochybnej hodnoty. Skôr, ako sa jej budeme venovať, venujme trochu pozornosti dlhému obdobiu pred týmto „sťahovaním“.

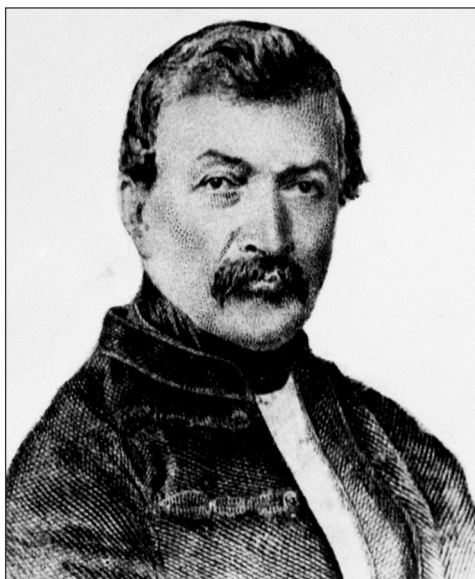

Július Handžárik

Július Handžárik (1930) ekonóm, novinár, publicista, prekladateľ. Autor vyše 500 článkov, príspevkov, recenzií v odbornej i dennej tlači. Venoval sa problematike národohospodárstva, medzinárodným vzťahom, histórii, ale aj aktuálnym politickým udalostiam. Autor publikácií: Očami reportéra, 1994, 98 s., Roky hľadania, 1995, 170 s. (spolu s M. Augustínom), Maďarské podvody, 2009, 143 s., Maďarské blúznenie, 2009, 160 s., Trianonská trauma, 2009, 242 s., Veľ-

komaďarské blúznenie, 2018, 351 s. Z maďarčiny preložil knihy: Gábor, A.: Čierna kniha vrahov, 2011, 136 s., Halmi, J.: Maďarské vraždenie, 2011, 136 s. Dlhoročný šéfredaktor časopisu Slovánská vzájomnosť, atď. Držiteľ viacerých spoločenských a novinárskych ocenení.

Pohnutá história nášho národa sa odrážala aj v dielach našich básnikov. Stačí si prečítať krátky úryvok z básne Branko od Sama Chalúpku, ktorá je až neuveriteľne nadčasová.

Samo Chalúпка

*Bulo dobre – ale dávno:
žil na svete Slováč slávno,
oj, žil si on vo slobode,
ako ryba v tichej vode.*

*Cudzím zbojom na nás padol,
o vlasť našu nás okradol,
došliapal nám naše práva,
zašla rodu nášho sláva.*

*Idú roky zo sta do sta,
zem cudzinou nám zarostá,
kto slovenskej pravde žije,
pekelná ho krivda bije.*

*To zem, dedom mojim vzatá,
to vlasť a mať moja svatá:
a ja sirotou tu stojím
a vo svojom nie som svojím.*

Pozri aj publikáciu: Bienik, J.: Vstávajúte vlastenci. Úvod do vlasteneckej výchovy. 162 str., 2007.

Múmie rozvrátili teórie o sťahovaní národov

Alexander Polakovič

Na podporu predošlého článku ponúkam ešte jeden zaujímavý článok, ktorý tiež poukazuje na to, že historická doktrína „o sťahovaní národov“ je s najväčšou pravdepodobnosťou mýtus. Článok vyšiel dňa 16. októbra 2004 v bývalom denníku Národná Obroda a napísal ho Alexander Polakovič.

Po križiackych výpravách sa do Európy dostali stovky múmií. Ešte do 20. rokov minulého storočia ich často predvádzali na jarmokoch a v 18. storočí bolo v „lepšej spoločnosti“ módou rozbaľovania múmií. Najmä dámy si od toho sľubovali, že by pod pásmi ovínadla mohli nájsť cenné amulety. Telo múmie potom neraz skončilo na smetisku. Veľmi ohľaduplne nezaobchádzali vtedy s múmiami ani vedci – doslova ich rozoberali na kúsky, pričom sa tento vzácny historický materiál zničil. Až rozvoj laboratórnych techník, najmä analýzy DNA, a príchod počítačovej tomografie umožňuje získavať zo zachovaných telesných schránok našich dávnych predkov cenné poznatky o vývoji ľudstva.

Výskumu múmií sa dnes venujú vo svete stovky odborníkov, ktorí sa už roky každoročne schádzajú na svetových kongresoch. Posledný sa konal koncom septembra 2004 v Turíne. Po nálezoch múmií so svetlými červenkastými vlasmi v Číne, Euroázijcov v pravlasti Indiánov či Germánov v Mongolsku sa vedci zhodli na tom, že doterajšie teórie o sťahovaní národov bude treba dôkladne zrevidovať a ďalší úder dostali aj rôzne nacionalistické ideológie, informoval švajčiarsky magazín *Facts online*.

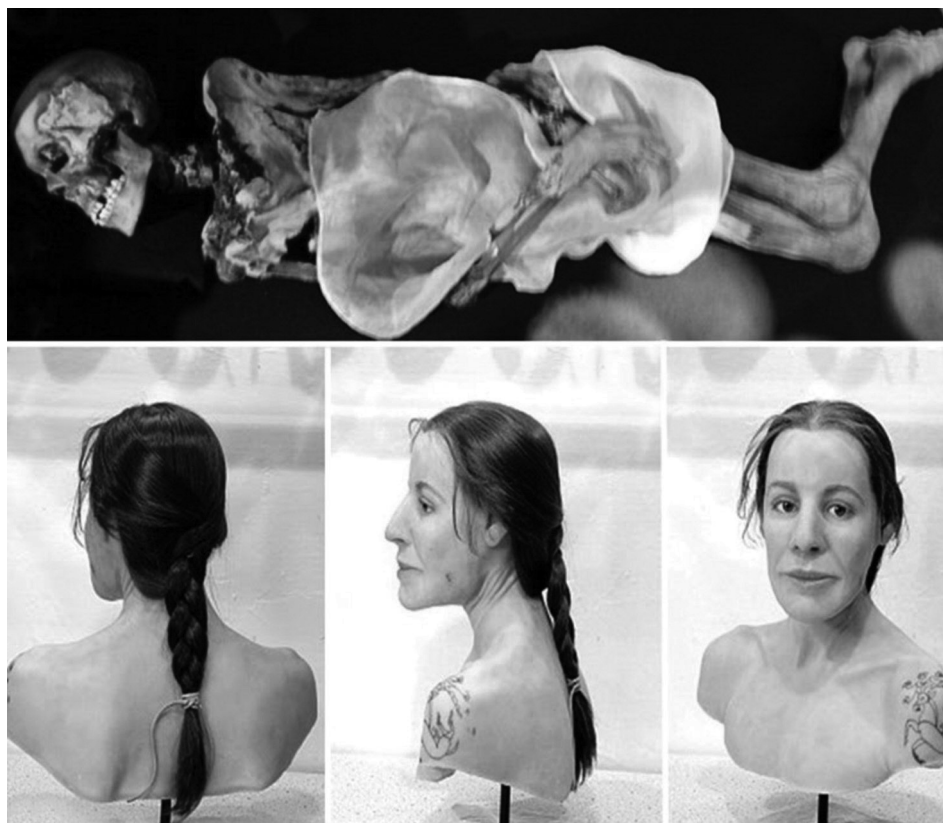
MUŽ Z KENNEWICKU

Charakteristickým príkladom je nález zachovanej kostry človeka v americkom mestečku Kennewick v štáte Washington. V júli 1996 tam pri pretekoch rýchlych člnov na Columbia River natrafili dvaja študenti na ľudskú lebku a takmer celkom zachovanú kosť. Miestny súdny ohliadač mŕtvol

Muž z Kennewicku
Kostra muža z Kennewicku (žil asi pred 9500 rokmi)

najprv konštatoval , že zrejme ide o typický prípad vraždy. Napriek tomu sa však poradil s miestnym archeológom Jamesom C. Chattersom, ktorý sa zo začiatku prikláňal k názoru, že ide o pozostatky bieleho európskeho osadníka z 19. storočia. Nevedel si však vysvetliť, prečo sa v bedrovej kosti nachádza úlomok dvojstranne brúsenej kamennej špičky oštepú. Podobné sú totiž známe z Francúzska a zo Španielska, ktoré archeológovia zaradili do tzv. Solutréenskej kultúry, napísal americký denník *Wall Street Journal*. Proti analýze kostry okamžite protestovali indiánske kmene odvolávajúce sa na americký zákon priznávajúci právo pochovať svojich predkov podľa vlastných kmeňových zvykov.

Altajská lady – princezná

Ešte než mohol zasiahnuť federálny súd, antropológovia analyzovali karbónovou metódou jeden úlomok kosti, z ktorého zistili, že muž mal asi 45 rokov a žil pred 9500 rokmi. Jeho lebka je dlhá a úzka a podľa vedcov ju nemožno jednoznačne priradiť k žiadnej z dnešných rás. Muž k Kennewicku, ako ho nazvali médiá, však zrejme nepatril k mongolskej rase ako americké indiánske kmene. Z toho podľa Chattersa vyplýva, že ešte pred Indiánmi žili na americkom kontinente ľudia, ktorých pôvod je možno niekde v oblasti Kaukazu. Federálny súd preto v auguste rozhodol, že vedci môžu túto najstaršiu kostru nájdenú na severoamerickom kontinente dôkladne preskúmať.

Doterajšie názory na pôvodné osídlenie prevrátil naruby aj nález vynikajúco zachovaného tela asi 28-ročnej ženy na Altaji, v neobývanej oblasti ležiacej v trojuholníku medzi Ruskom, Čínou a Mongolskom. Výskumníci v odbore múmií ju nazývajú Altajská lady, princezná. V roku 1993 jej hrob na náhornej plošine *Ukok* objavil tím ruskej archeologičky Natálie Polosmakovej. Mladá žena zomrela asi 400 rokov pred n.l.. Z jej tela pred pohrebom súčasníci vybrali vnútornosti, mozog a oči, naplnili ho rašelinou a ly-

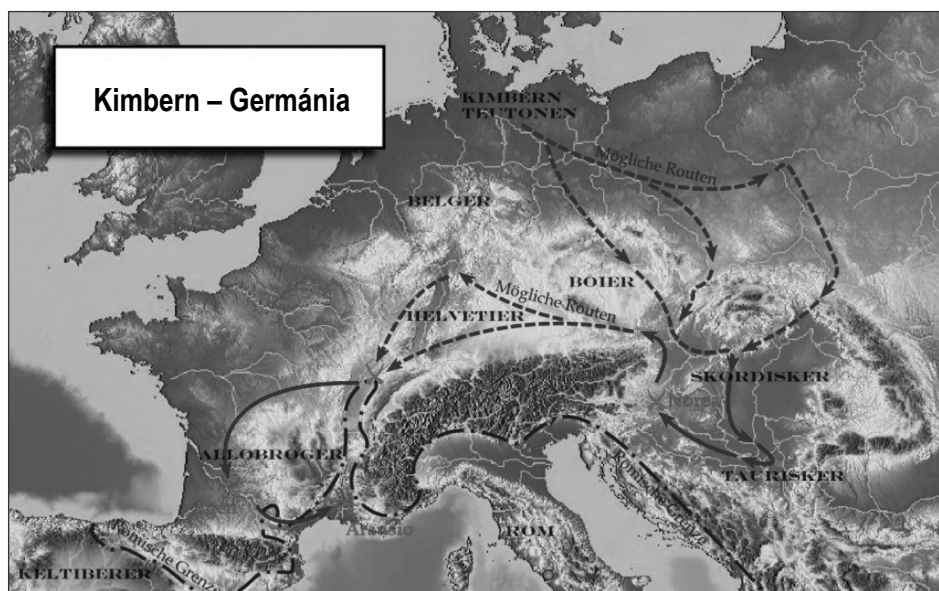
kom a uložili do viacúrovňového hrobu ohraničeného drevenými palisádami s poctami, ktoré zrejme patrili príslušníkom najvyššej triedy. Oblečenú mala dlhú červeno-bielu vlnenú sukňu a cennú hodvábnu blúzku, ktorá zrejme pochádzala podľa švajčiarskych odborníkov až z Indie. Na mŕtvu položili veľký ľadový blok, aby ju zakonzervoval vo večne zamrznutej pôde. Spolu s ňou pochovali aj šesť jej koní a archeológovia pri tele našli aj drevený kufrík s parochňou a diadémom, ktorý zrejme nosila pri slávnostných príležitostiach. Jej koža bola žltkastá a na ľavej ruke a ramene mala vytetované fantastické zvieratá a rastliny.

Po prevoze do univerzitného mesta Akademgorodku však vinou rozmrazenia a následného uloženia v mrazničke, v ktorej boli pred tým potraviny, napadli kožu mŕtvej baktérie a plesne. Sčernela a hrozilo zničenie celej múmie. Pôvodnú farbu obnovil až Vladislav Kozelcev z moskovského Centra biomedicínskych technológií, ktoré sa stará aj o telo V. I. Lenina. múmiu Altajskej lady nechal presiaknuť konzervačnými látkami a teraz ju možno držať aj pri izbovej teplote. Telo potom previezli do múzea Akadémie vied v Novosibirsku, kde si ho môže denne pozrieť maximálne 30 návštevníkov.

Analýzy DNA však potvrdili, že mŕtva nemala mongoloidné korene ako dnešní obyvatelia Altaja, čo pôvodne tvrdili miestni vedci. Niektorí ich ruskí kolegovia oponovali, že geneticky skôr vykazuje kaukazoidné prvky, teda že patrila k predhistorickým Európanom. Nakoniec došlo ku kompromisu, že jej predkovia boli Skýti – čo bol indoeurópsky kmeň.

MÚMIA S KOREŇMI V ČESKU ?

Nálezy múmií vyvolali aj nacionalistické spory v Číne, ktorá si zakladá na tom, že jej kultúra sa rozvíjala v úplnej izolácii od Západu. Americký sinológ Victor Mair totiž našiel v zastrčenom kúte malého múzea v provincii Sinfjang múmiu asi 180 cm vysokého muža v elegantnom tmavočervenom vlnenom obleku so svetlou pokožkou a s blond červenkastými vlasmi. Pochádzal z púšte Takla Makan, známej svojimi extrémnymi teplotnými výkyvmi. Ako Mair zistil, čínski archeológovia tam už predtým našli stovky takýchto múmií s európskymi tvármi so svetlými, s červenými či tmavými vlasmi. Najstaršie z nich sa museli dostať na severozápad Číny v 21. storočí pred n.l., teda v ranej bronzovej dobe. Podľa Maira ide o Tochariov, predgermánsky kmeň, ktorý pochádzal z oblasti na dnešných česko-rakúskych hraniciach. Vykopávky na mieste nálezov dokazujú, že trochairské postroje a znalosti výroby bronzu sa museli dostať až do Číny. Čínskych ideológov

Mapa Vojny Kimbernov (cca 113 – 105 r. pred Kristom)

tieto nálezy vôbec nepotešili a situácia prišla až tak ďaleko, že zrušili pripravovanú výstavu týchto múmií v USA!

Nálezy stoviek múmií zakonzervovaných rašelinou či ľadom však vypovedajú aj o živote a problémoch ľudí v Európe. Historici si dlho lámali hlavy, čo napríklad podnietilo severských Kimberov vydať sa asi 120 rokov pred n.l. na juh, uviedla vo svojom internetovom vydaní nemecká televízna stanica ZDF. Pre starovekých Rimanov boli Kimberi „dvojnóhé zvieratá, ktoré nemali okrem hlasu a údov nič ľudského“ – žiadnu kultúru či civilizačné prvky a že prišli z konca obývaného sveta. Odhaduje sa, že v Dánsku žilo asi 60-až 80-tisíc Germánov – Kimberov, Teutónov a Ambrónov. V historických spisoch sa tvrdilo, že ich z pôvodnej vlasti mohla vyhnáť katastrofálna potopa, avšak už Seneca starší predpokladal, že to bola skôr stála zima, zlé počasie a neúrodná pôda. Vraj nevedeli, čo sú zásoby potravín, žili z ruky do úst a aj v lepších rokoch sotva dokázali prežiť zimu.

Vedci sa o živote Kimberov dozvedali najprv z historických prameňov, ale až nálezy stoviek kostí a zakonzervovaných tiel v dánskych rašeliniskách poskytli dôkazy o tom, v akých krutých podmienkach museli žiť vo svojej pôvodnej vlasti. Svetoznáme je mumifikované telo asi 14-ročného Dievčaťa z Windeby, ktoré sa našlo pochované v rašelinisku. Pomocou metód súdneho lekárstva sa podarilo rekonštruovať jeho podobu a rentenové vyšetrenie tzv. Harrisových línií v stehnovej kosti ukázalo, že dievča trpelo poruchami rastu, nedostatočnou výživou a hladom. Na kosti sa našlo 12 ta-

kých línií typických pre poruchy rastu, čo znamená, že počas života muselo prežiť 12 hladových zím. Biológovia našli v žalúdku okrem trochy ovsa a lieskových orechov najmä semená rôznych burín. Dokonca aj britskí vedci, ktorí podľa toho uvarili z týchto semien kašu, ju vyhlásili za nepožiteľnú.

Také bolo aj posledné jedlo muža, ktorého vynikajúco zachované telo sa našlo v roku 1950 v rašelinisku v dánskom Tollunde. Až podrobnejší prieskum múmie ukázal, že nebohého asi pred 2000 rokmi zrejme obetovali bohyni plodnosti Nerthus, ktorú tak prosili o dobrú úrodu. Práve na základe nálezov mŕtvol v rašeliniskách sa vedci zhodli na tom, že nie katastrofálna povodeň, ale hlad vyhnal Kimberov z Dánska.

Dnes sa už s múmiami zaobchádza veľmi opatrne, aby sa zachovali aj pre našich potomkov, ktorí budú mať k dispozícii efektívnejšie analytické metódy.

Zachovaná múmia v rašelinisku

Nový pohľad na Slovanov

Jan Hrobař

To, o čom sa píše v tomto článku v skutočnosti predstavuje výzvu k prehodnoteniu niektorých už ustálených tvrdení o slovanskej histórii. Ide o výzvu, ktorá zaznela na historicky prvej vedeckej konferencii, ktorá sa uskutočnila v Sankt Peterburgu pod názvom *Predcyrilské slovanské písomníctvo a predkresťanská slovanská kultúra*. Na tomto vedeckom zhromaždení, ktoré sa konalo pod záštitou Leningradskej štátnej univerzity A. S. Puškina a na ktorej sa zúčastnili vedeckí pracovníci z Ruska, Ukrajiny, Poľska, Srbska, Slovinska, Talianska a iných štátov, boli prednesené výsledky vedeckého bádania revidujúce, alebo spochybňujúce to, čo až doposiaľ príslušné náuky o písomníctve a kultúre Slovanov v antickej dobe a rannom stredoveku hlásajú.

V prvom rade bolo odmietnuté notorické tvrdenie, že Slovania získali písmo až v 9. storočí nášho letopočtu zásluhou cyrilometodejskej misie. Ako vyplýva z oficiálnej informácie o práci konferencie, k takémuto záveru sa dospelo na základe lingvistických a archeologických výskumov ako aj solídnu analýzou zachovaných gréckych, židovských, egyptských, a rímskych textov. Z nich vyplýva, že slovanské písomníctvo a kultúra zanechali svoje stopy v Európe, Ázii, Afrike už od najstarších dôb a predchádzali aj grécku a rímsku civilizáciu.

Počiatky slovanského písomníctva sa síce nedajú presne vymedziť, ale účastníci konferencie prijali ako orientačné určenie nápisy, ktoré sa zachovali v archeologickom nálezisku *Lepenský vír*, ktorého počiatky siahajú do doby *8 tisíc rokov pred n. l.* Ďalšiu, už pokročilejšiu etapu predstavuje

Vičanská kultúra (druhá polovica 6. stor. pred n. l.)

Vinčanská kultúra z druhej polovice šiesteho tisícročia pred n.l. Pre bližšiu orientáciu pripomeniem, že Lepenský vír sa nachádza na brehu v mieste dnešnej hydrocentrály, kde Dunaj zvieral skalný masív známy ako Železné vráta. Počas zemných prác pri stavbe vodného diela boli objavené pradávne unikátne predmety a záhadné skulptúry, ktoré dávali tušiť, že išlo o akési kultové miesto.

Vinča sa nachádza na východ od Belehradu pri brehu rovnakého veľtoku. Pôvodné archeologické nálezisko odhalené blízko Dunaja v roku 1908 vykazuje hĺbku kultúrneho sloja viac ako 10 metrov a rozprestiera sa na ploche 10 hektárov. Následný výskum odhalil, že tzv. Vinčanská kultúra zahrňovala rozsiahle územie v priestore dnešného Srbska, Rumunska, Bulharska, Macedónska, a ďalších balkánskych lokalít, pričom zasahovala až do strednej Európy a na druhej strane do Malej Ázie. Na konferencii zazneli k stanovenej téme desiatky odborných referátov.

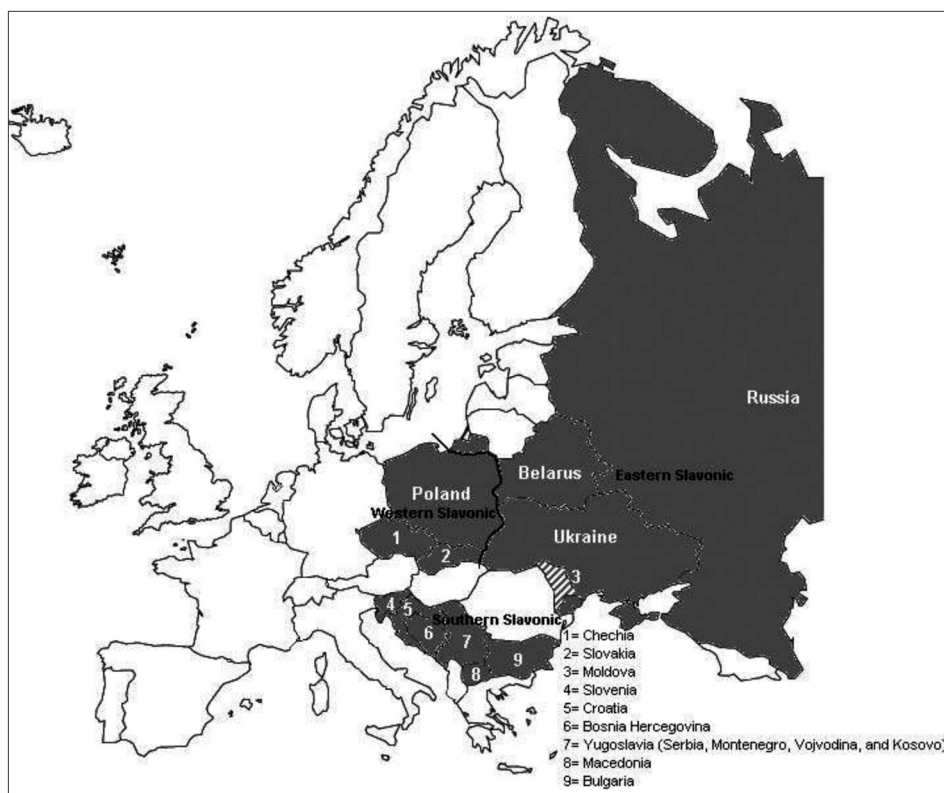
Vesna Pešič (Belehrad) sa zaoberala vinčanským písmom, o ktorom jej otec Dr. Radivoje Pešič dokázal, že ide o slovanské (srbské) písmo, ktoré prevzali aj Etruskovia na území dnešného Talianska. O vzájomnom vzťahu svedčí mimo iné aj skutočnosť, že súčasná srbská cyrilika obsahuje 22 vinčanských a etruských písmen. Božidar Mitrovič dokazoval, že slovanská abeceda je najstarším písmom, ktorého šírenie sa dá vysledovať od Lepenského víru, čo dokladajú nálezy na ďalších archeologických náleziskách, počínajúcich Vinčou a desiatkou ďalších miest na srbskom území, kde sú stopy znakov pôvodného praslovan-ského písma.

Byzantský cisár Konštantín VII

Zaujímavý príspevok poslal na konferenciu prof. Dr. Ivan Vukčević zo San Francisca. Predstavil v ňom svoju vedeckú prácu o Srboch na území dnešného Nemecka a Talianska v antickom období a vzniku srbského štátu v severnom Taliansku po rozpade Rímskej ríše v 5. a 6. storočí.

Slobodan Jarčević (Belehrad) informoval o analýze textu „Spis o národch“ byzantského cisára Konštantína Siedmeho, Porfyrogenita (ide o doposiaľ jediný dokument potvrdzujúci „dosídlenie“ Balkánu Slovanmi až v 6.

Štáty Slovanov v Európe

storočí), v ktorom odhalil nezdôvodniteľné rozpory. Čo vedie k záveru, že ide o vatikánsky falzifikát napísaný s cieľom prezentovať pravoslávnych Slovanov ako uchvatiteľov cudzích území, a nie ako balkánskych starousadlíkov. Jarčevič dokazuje, že Slovania (Srbi) naopak boli starousadlíkmi a to nielen na Balkáne, ale tiež v Panónii a aj na území dnešného Rumunska.

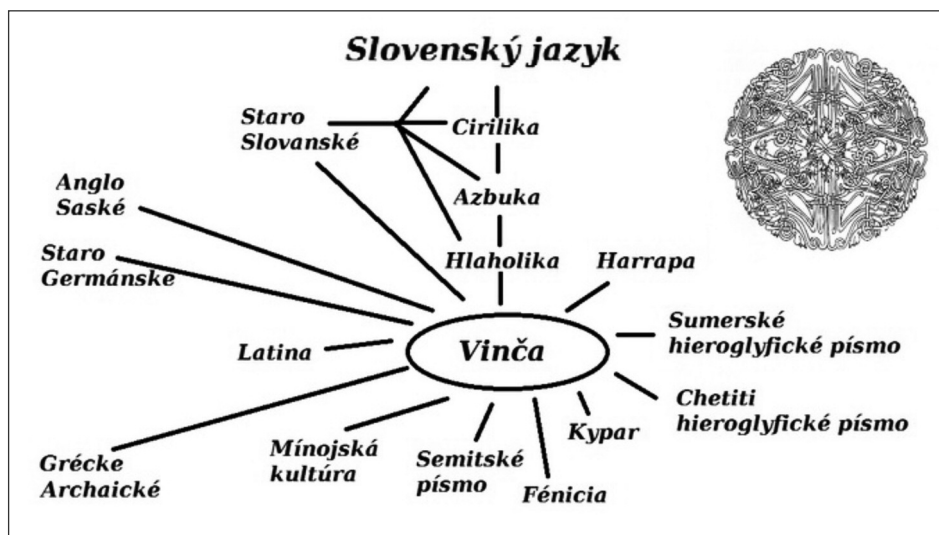
Účastníci konferencie z Ruska a ďalších slovanských štátov obracali pozornosť na fakt, že literatúra európskych historikov charakterizuje slovanských predkov ako „neštátotvorný živel“, ako nestále skupiny, ktoré sa neustále sťahovali a lúpili, čo nekriticky preberali aj slovanskí historici. Tvrdí sa o nich, že išlo o nomádske pleмена. Preto boli vraj negramotní a nemali žiadnu kultúru. Niečo také bolo označené za účelové tvrdenie, ktoré sa snaží reprezentovať Slovanov v nepriaznivom svetle. Tvrdenie o nomádskom charaktere života Slovanov v západnej literatúre bolo vyvrátené už jednoduchým poukázaním na potreby nomádov, vyžadujúce neustále sťahovanie na určitom území za zdrojom vody a pastvy pre dobytok, čo sa na najväčšej časti ruského územia nedá, lebo tam zima trvá aj pol roka. Už len to znemožňuje prehánanie dobytká.

*Najstaršie písmo Slávov v Európe.
Karanovská pečať objavená v r. 1956 v Novej Zagore*

Prof. Dr. Valerij A. Čudinov (Moskva) najpresvedčivejším spôsobom vyvrátil tvrdenie o sťahovaní Slovanov na Balkán a do strednej a západnej Európy až v 7. storočí. Na základe archeologických nálezov dokázal, že **Slovania obývali veľkú časť dnešného Nemecka už pred našim letopočtom** a preto nemohlo prísť k ich prisťahovaniu v 7. storočí n.l. ako tvrdí oficiálna historiografia všetkých európskych štátov. Upozornil tiež na nálezy skulptúr slovanských bôžikov na viacerých miestach.

S najväčším prekvapením konferencie prišiel taliansky historik T. D. Ticijano, ktorý hovoril o **mínojskej kultúre** na Cypre, zaradenej do obdobia asi 2000 rokov pred n.l. Jej vysoká vyspelosť je všeobecne známa, len o jej pôvode existujú početné dohady. Niektorí historici jej pripisujú grécke,

Slovenský jazyk

niektorí predgrécke znaky. Platón pripísal mínojskú civilizáciu Atlantíde. Existuje aj názor, že Cyprus bol osídlený Egypťanmi.

Túto starú civilizáciu, budujúcu paláce chladené vzduchom a pretekajúcou vodou, označil zmienený taliansky historik za slovanskú. Odvoláva sa na talianskych filológov, ktorí v nápisoch, ktoré sa zachovali na stenách objektov, na predmetoch, na zbraniach aj na Kréte, rozpoznali staroslovanské písmo. Ticijana sa určite nedá podozrievať zo straníckosti v prospech Slovanov, z ktorej sú pravidelne obviňovaní srbskí a ďalší slovanskí historici a filológovia.

Kongres prijal text výzvy všetkým vládam a akadémiám vied slovanských štátov, aby oficiálnu históriu Slovanov s prihliadnutím k najnovšiemu vedeckému poznaniu podrobili kritickému posúdeniu.

*Článok bol uverejnený v časopise *wm magazin* číslo 83/84, vydané v decembri 2008.*

*Pôvodne publikované v literárnom časopise *Obrys – Kmen* (2008 – 38), pod názvom „Nový pohled na Slovany“. www.obrys-kmen.cz. dostupné v archíve, neskôr prebrané aj inými.*

Hrobař Jan (1932 -), český lavičový novinár, publicista, autor mnohých článkov, reportáží, fotografií a aj kníh: *Čas agrese* (Jugoslávie), 111 s., 1999, *Tajne přes Balkán*, 125 s., 2001, *Zlatí komunisti*, 144 s., 2002.

História Slovanov trvá celé tisícročia

Dušan Haruštiak

Prof. PhDr. JUDr. Dušan Haruštiak, DrSc. (nar.1929) profesor, historik, jazykovedec, publicista – študoval iranistiku, arabistiku a právo. Prednášal arabistiku na Univerzite Komenského. Bol predsedom Štúrovského hnutia národného zjednotenia. V roku 1992 bol s ním uverejnený rozhovor v týždenníku Zmena, ktorý tu uvádzam v plnom znení. Pracoval ako redaktor vo viacerých redakciách (Čs. rozhlas, Kultúrny život, Život, Roľnícke noviny), v Zväze slov. spisovateľov a kultúrnych inštitúciách. Uverejňoval básne v časopisoch, prekladal poéziu z ruštiny a arabčiny. Publicistika z rôznych oblastí spoločenského života. Diela: Zažihanie slnka (1974) – poézia, Slovo o slovenčine (1993), Nad Tatrou sa blýska (1994) ad'.

Zhováral sa s ním redaktor Maroš Púchovský.

Viete, že mená našich národných horstiev TATRA, MATRA a FATRA súvisia s učením Zarathustru z doby 2000 rokov pred naším letopočtom? Alebo, že porovnávacia jazykoveda má dôkazy o tom, že Praslovania žili v blízkosti Sumerov už 3000 rokov pred n.l. a boli s nimi príbuzní? Aby ste sa dopátrali pôvodu jediného slova, musíte vedieť porovnať vyše 100 jazykov, mŕtvych i živých. Profesor Haruštiak to dokáže.

Zmena: Vznik všetkých civilizácií sa koncentroval v okolí riek, ktoré dávali životodarnú vlahu. Mená riek preto môžu veľa prezradiť. Ako je to s riekami na Slovensku?

Prof. Haruštiak: Ich pôvod siaha tak ďaleko, že si to sotva dokážeme predstaviť. Napríklad rieka **Váh**. Predpokladalo sa, že názov pochádza z latinského *vagus* – blúdivý. To však nemá logiku – meno tejto rieky sa našlo na mapách, ktoré sú staršie ako Rím. V skutočnosti pochádza z výrazu v jazyku **avesta** – *vohu* a staroiránskeho – *vásu*, čo znamená šťastný, obdarujúci. Je z doby minimálne 2000 rokov pred n.l., keď Rím ešte vôbec nejestvoval.

Ešte zaujímavejší je **Dunaj**. Znamená totiž to isté, čo Don, Donec, Dneper, Dnester. Slovný koreň je jediný – *vdon*, čo znamená voda, rieka. Výraz je praslovanský a prešiel do staroiránskych jazykov. Dokazuje to jednu dôležitú vec – že praslovanský element tu bol skôr ako iránsky a že sa tieto jazyky tisícročia navzájom ovplyvňovali. Mnoho výrazov prešlo z praslovančiny do iránskych a indických jazykov, hlavne z oblasti poľnohospodárstva.

Zmena: **To ale posúva históriu Slovanov o tisícročia do minulosti!**

Prof. Haruštiak: Pravdaže. Dokazuje to i neveriteľná zhoda v základnom slovnom fonde. Napríklad číslovky. Vo východoiránskych jazykoch *dua* znamená dva, *tri* = tri, *čtvart* = štyri, *penč* = päť, *šista* = šesť, atď. Nie je to žiadna náhoda. Slovania boli v styku so staroiránskymi Médmi, Sogdami, Sakmi (predkami Skýtov a Sarmatov), pozdĺž hodvábnej cesty už tisícročia pred našim letopočtom, čo dosvedčuje porovnávacia jazykoveda. No existuje ešte zaujímavejší dôkaz o prepojenosti nášho územia s centrami starovekých civilizácií.

Mená našich národných horstiev **Tatra, Matra, Fatra** súvisia s učením Zarathustru v starom Iráne z doby 2000 rokov pred n.l., ktoré je zachytené v spevoch v staroiránskom jazyku *avesta*. Fatra je od *fatar*, čo znamená temné, čmudiace miesto – **miesto duchov**. **Matra** znamená **miesto náboženských spevov** a **Tatra** je **miesto posvätné**. Máme tu unikátny dôkaz o svetonázore našich predkov pred kresťanstvom. Zarathustrizmus je prvé monoteistické náboženstvo, z neho vychádzalo židovstvo a následne i kresťanstvo a islam.

Zmena: **Núka sa teda senzačné vysvetlenie, prečo Slovania prijali kresťanstvo tak rýchlo a bezkonfliktne, na rozdiel od napríklad Germánov.**

Prof. Haruštiak: Áno. Bolo totiž len pokračovaním ich prastarej monoteistickej viery a filozofie, akokoľvek to znie neveriteľne. Ale aby sme vystopovali pôvod Slovanov, musíme ísť ešte do hlbšej minulosti. Na samý začiatok dejín, do Mezopotámie k starým Sumerom 3000 rokov pred našim letopočtom. O Sumeroch doteraz oficiálna história vyhlasovala, že boli neznámeho pôvodu. Nie je to pravda.

Na základe jazykových pamiatok sa dá jasne dokázať, že **sumerský jazyk bol najstarší indoeurópsky jazyk!!!** A navyše zarážajúco príbuzný so slovanskými jazykmi – etymologicky, významovo i foneticky. Podobnosť je prekvapivá, a to hlavne v tej najzákladnejšej terminológii – poľnohospodárskej. Napríklad sumerské *apluhtu* znamenalo bronzový pancier, ale i **pluh**. *Šakiru* = klin, sečná zbraň – sekera. Výraz *zr* = zrelé obilie, **zrno**, *ln* = ľan, *apšenu* = brázda, poľnohospodárska rastlina, **klas** – pšenica. Sumeri boli mierumilovní roľníci, organizovali sa v mestských štátoch. Keď ich krajinu dobyli Babylončania, ktorí boli kočovníci semitského pôvodu, prevzali od Sumerov všetky poľnohospodárske výrazy. (To isté urobili oveľa neskôr kočovní Maďari, keď prevzali všetky roľnícke výrazy od Slovákov.)

No, podobnosti nekončia. Napríklad sumerské *edu* = **jeden**, *imhulu* = **mlha** – **hmla**. Ešte zaujímavejšie sú výrazy z duchovnej sféry. Sumerské *bak* prešlo do avesty, sanskrtu i turkických jazykov a neznamena nič menšie ako **boh**, pán. Výraz *kienensi* dodnes používame a ani si neuvedomujeme,

že je starý už päťtisíc rokov. *Ki* – znamená pôda, *en* – vládca, *ensi* – veľkňaz. V starej slovančine to znelo *knendz* = kňaz, knieža, t.j. duchovný a svetský vládca. Výraz za celé tisícročia vôbec nezmenil svoj význam! Môžeme teda tvrdiť, že **Praslovania žili v blízkosti Sumerov a boli s nimi úzko príbuzní.**

Zmena: Vaše tvrdenia úplne vyvracajú oficiálnu teóriu o vzniku Slovanov. Doteraz sme sa v školách učili, že Slovania prišli na dnešné územia v 2. – 5. storočí nášho letopočtu. Čo si o tom myslíte?

Prof. Haruštiak: Táto teória je načisto absurdná! Ako mohli Slovania za púhe tri storočia osídliť taký obrovský kus euroázijského priestoru od Severného ľadového oceánu po Jadranské a Čierne more? To by nedokázali ani kočovní Mongoli na najrýchlejších koňoch. Navyše sa Slovania v absolútne žiadnych historických prameňoch nespomínajú ako kočovníci – vždy sú označovaní za roľníkov. Roľnícke populácie sa rozširovali veľmi pomaly – trvalo celé generácie, kým z jedného údolia sa prebytok obyvateľstva vybral zúrodniť ďalší kraj. Na také obrovské územie sa museli rozšíriť počas dlhých tisícročí a tisícročí. Mnohé fakty naznačujú, že ten proces sa musel začať už **v neolite** – 10 000 rokov pred n.l.

Slovania kedysi obývali ešte väčšiu časť euroázijského kontinentu. Dokazujú to nálezy keramiky z Kréty, Sicílie, Ilýrie, Prikaspicka ale aj od Ladožského jazera či Frankfurtu nad Mohanom, ktoré sú charakteristické niekoľkonásobnou vlnovkou. Veľa napovie aj sumerský výraz *uluru* – pôvodne znamenal zrelé, ružovkasté ovocie. Používal sa na označenie ružokožého, svetlovlasého obyvateľstva pri Kaspickom mori dvetisíc rokov pred Kristom.

Zem Svätej rasy

Nikolaj Levašov

Rusko je zem, jedinečná v každom ohľade. Zoberte si napríklad meno – Rusko (Russia) a môžete nájsť viac vrstiev informácií, dnes už neznámych jeho obyvateľom. Nemajú ani najmenšie tušenie, že by v názve ich zeme mohlo byť niečo ukryté. Názov „Rusko“ pochádza zo slova „Russea“, vychádzajúceho z ešte staršieho názvu „Russenia“ / „Rassenia“. Russenia bola časť Slovansko-árijskej Védickej ríše, rozkladajúcej sa na území západne od Ripejských hôr (Ural). Územie na východ od Uralu až k Tichému oceánu, ohraničené zo severu územím s názvom Lukomorie (rozkladajúce sa až k Arktickému oceánu) a z juhu siahajúc až k Indii, sa nazývalo Zem Svätej Rasy (Land of Holy Race – rusky Sviata Rasa).

Cudzinci však tejto zemi hovorili ináč. Jedno z posledných pomenovaní, známe v Európe ešte v 18. storočí, bol názov Veľká Tartária (Tartaria Magna / Great Tartary). Podľa prvého vydania Encyclopedia Britannica z roku 1771, to bola najväčšia krajina, alebo ríša na svete. Čitateľ, ktorý by si dal tú námahu získať prístup k tomuto prvému výtláčku, by tam túto informáciu, ako aj mnoho ďalších poznatkov o tejto zemi našiel. Do neskorších vydaní už ju však niekto záhadne „zabudol“ zahrnúť.

Táto ríša bola však ríšou Slovanov, ktorí sa sami nazývali Rusi. Ale žilo tu tiež veľa iných národností, ktorí mali rovnaké práva, ako domáca väčšina obyvateľov. Názov „Tartaria“ nemá nič spoločné s dnešnými „Tatármi“, čo bol turkický kmeň. Keď sa prišielci pýtali miestnych obyvateľov, kto sú, počuli odpoveď – „Sme deti Tarcha a Tary“ – brata a sestry a ktorí, podľa presvedčenia vtedajších Slovanov, boli patrónmi a strážcami Ruska. Toto presvedčenie sa však nevynorilo len tak odnikadiaľ.

Podľa dávnych ság prišli predkovia dnešných ľudí na Zem z hviezd pred asi 40 000 rokmi. Medzi hviezdnyimi pútnikmi bola aj malá skupina vysoko vyspelých humanoidných bytostí veľmi podobných človeku. Tí vytvorili niečo ako kastu učiteľov, ktorým ostatní hovorili Ur (Urs). Urovia mali schopnosti presahujúci rámec predstavivosti väčšiny ostatných „obyčajných“ ľudí. Stali sa učiteľmi a sprievodcami ostatným ľuďom. Chránili pôvodne pomerne malé množstvo osád „obyčajných“ ľudí pred predátormi, dvojnohými aj ostatnými. Urovia ľudí učili a pomáhali im zvládnuť základné technológie. Odovzdali

Mapa Veľkej Tartárie

im vedomosti, ktoré v tej dobe potrebovali, ale aj vedomosti, ktoré budú pochopené a potrebné až za tisíce rokov. Kvôli ochrane a zachovaniu týchto vedomostí, vznikla kasta *volchov*, ktorej základnou povinnosťou bol nedopustiť, aby odovzdané vedomosti zanikli a zachovať ich v čo najautentickejšej podobe.

Za týmto účelom *volchovia* – strážci dostali dve runové abecedy, z ktorých každá bola používaná volchami rôznej úrovne zasvätenia. Bolo to d'Árijské a ch'Árijské runové písmo. Spomienka na Urov – učiteľov sa zachovala až dodnes v niektorých slovách, ako napríklad kultúra – kult-UR-a, čo znamená systém morálnych a duchovných konceptov odovzdaných Urmi. Systém dvoch kást sa odrazil v menách používaných ich susedmi. Väčšina ázijských susedov Slovansko-Árijskej Ríše napríklad volala ich obyvateľov „Ur-rusy“, zjednocujúc názvy dvoch kást do jedného slova. Ruskí obyvatelia sa ešte aj dnes v niektorých jazykoch volajú tradičným menom – Urruses.

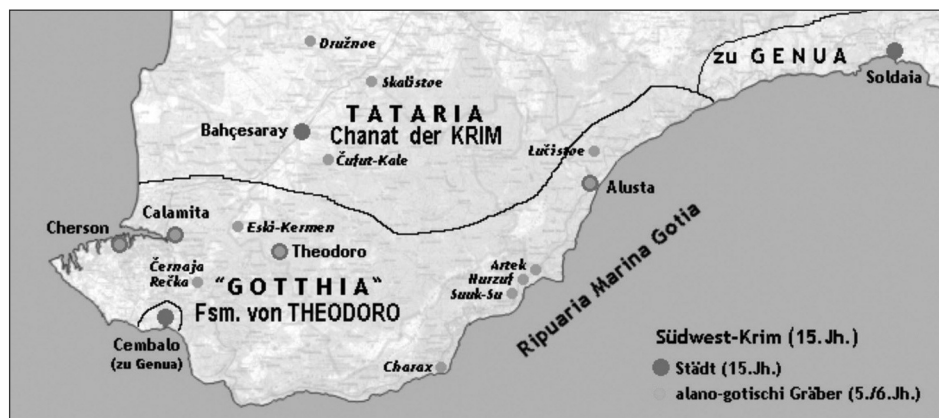
SLOVANSKÍ „ET-RUS-KOVIA“ A „P-RUS-OVIA“

Bola tiež doba, kde sa názvy slovanských kmeňov formovali pridaním predpôn pred koreň „rus“, odrážajúc jednotlivé odlišnosti daných kmeňov, napríklad Et-rus-kovia a P-rus-i. Predpona „et“ pred vlastným menom Ru-

Nápis z pyramídového komplexu v Sakkare

sov znamená „osvietení Rusi“ – nositelia vysokej kult-ur-y. Dôkaz ich existencie bol nájdený na severe Talianska vo forme kamenných artefaktov – umenia a nápisov. Meno „Prusi“ znamenalo „Perúnovi Rusi“, ich ďalšie meno, ktorým označovali sami seba, bol Venedi/Veneti (bojové kmene západných Slovanov). Názov Prusko sa zachovalo vo forme miestopisného názvu územia, kde žili až do 19. – 20. storočia aj napriek tomu, že toto územie už v 9. – 10. storočí n. l. dobyli Germánske (Gótske) kmene.

Krymskí Góti – kmene, ktoré sa usadili po migrácii z Gotlandu na pobreží Čierneho mora

Spojitosť medzi strednou a severnou Európou vidieť na historických mapách

Gótske kmene väčšinu Prusov – Slovanov vyhubili, zvyšok asimilovali a „vypožičali“ si ich meno. V 19. storočí potom Prusi zohrali hlavnú úlohu pri zjednocovaní nemeckých miništátov do jedného celku. Behom tisícročnej histórie Slovanov, ktorí pôvodne mali spoločnú kultúru a jazyk, ovplyvnilo formovanie názvov, ktorými sa samy nazývali jednotlivé kmene, množstvo faktorov. V časoch Urov mali všetky slovanské kmene meno „Ur-rus“. Potom, čo Urovia odišli, museli byť funkcie, ktoré v spoločnosti zastávali, delegované na „bežných“ obyvateľov. Tak vzniklo niekoľko kást. Kasta volchov, nositeľov vedomostí a tradícií, kasta profesionálnych bojovníkov, obrancov pred vonkajším nepriateľom (Varjagov), kasta remeselníkov, poľnohospodárov a pastierov dobytká a podobne. Nad všetkými kastami bola dedičná aristokracia.

Po zmiznutí Urov pridali jednotlivé skupiny k obecnému kmeňovému menu (Rus) nejakú predponu odrážajúcu typ ich prevažujúcej aktivity (Etrus-kovia, P-rus-i). Pastieri dobytká sa začali nazývať Škóti (dobytko- česky skot), obyvatelia lesov Drevljanja a podobne. Postupom času sa jednotlivé kmene začali izolovať, hlavne v dôsledku poslednej doby ľadovej, kedy na